

k tvrdým střetům s lidmi Bartoloměje Drápa alias Jerguše Zvěstovatele. Družina se dozvěděla od jednoho zajatce, který pro Drápa pracoval již řadu let, že Dráp má i další jméno. Bukvoj Draplák! Bukvoj Draplák, odporná kreatura, podlý atentátník z hostince Na provaze z roku 1033. Nejhorší vyvrhel, který byl kdy členem Nurnské družiny. Draplák! Zrádce a renegát! Bastard Deblín! Teď už bylo jasné, kdo poslal družině onu bombu do Liscannoru. Družinu posílil vztek a dál postupovala vstříc zrádci. Boj byl však tuhý, vpředu jdoucí Darlen byl zajat a samotný Draplák mu odřízl oční víčko. Pak se však karta obrátila. Nurnští vzali útokem poslední místo odporu, dovedně ukrytou planinu v horách, kde Draplák se svými přísluhovači, které verboval jménem boha Achrabata, stavěl z pískovce obří sochu tohoto temného boha, který je však ve většině zemí znám pod jménem Skrekh či Skregh. Temný Skregh, jehož temné učení začal Bukvoj Draplák již dávno uctívat. Sídlo Bukvoje Drapláka bylo vyplněno, ale samotný Draplák unikl.

Zklamaná družina se vrátila do Sillu, který mezitím zažil plnění a řádění bezradných stoupců Jerguše Zvěstovatele alias Bukvoje Drapláka. Jednalo se spíše o neorganizovaný dav chudáků, se kterým neměla městská stráž větší problémy. Draplákova elita padla vesměs ve Stržovně. Navíc pomatenci sami zanechali plnění a stáhli se k horám, kde se prý má zjevit samotný Achrabat. Nebylo problémem, aby se tato informace dostala i k družině. Nurnští vyrazili na poslední boj. Stovky přívrženců Jerguše Zvěstovatele se utábořily pod horami a zapálily vaty. A jejich idol skutečně přišel. Zraněný a zkrvavený Draplák mobilizoval dav, ale masa byla náhle zmatená a nevěděla, co si má počít. Pak dorazili Nurnští. Hysterický Draplák proti nim poslal svou poslední zbraň, fanatiky opásané výbušninami. Ale ani ti nebyli příliš úspěšní. Ještě naposled se Draplák pokoušel uniknout pomocí kouzelného lektvaru, ale družiníci byli tentokrát rychlejší. Draplák padl do zajetí, a živý! A nikdo najednou nevěděl, co s ním. Slibovali mu tu nejkrutější smrt a těšili se na pomstu. Najednou byla před nimi vysílená a ubohá troska, z níž jen sálala nenávist a nepochopení. Poražená bestie byla nakonec popravena a unavení dobrodruzi se obrátili na cestu domů.

Intermezzo 4

„No, to teda bylo. Nakonec jsme ho dostali“, usrl z korbale Myšilov. „Hm, akorát mě to stálo málem voko. Řeknu vám, že to byl fakt perverzní úchylák“, posteskl si Darlen a upravil si umatlaný šátek, který mu kryl zraněné oko. „Nic si z toho nedělej. Taký tě mohl potkat osud horší než smrt. U

takovejch nikdy nevíš“, poplácal barbara po zádech Dyni. „No jo, Drapláka jsme zabili a pomstili jsme ty mrtvý tenkrát z Mondragonu, ale stejně to bylo nakonec takový rozpačitý. Pamatujete, když jsme zjistili o koho se jedná, jak jsme se pořád bavili vo tom, co mu kdo udělá?“, nadhodil Třaskatul. „Dyt' to byl vlastně chudák, zamindrákovaný hovado. Dobře jsme to udělali. A hlavně jsme mu před smrtí řekli, kdo jsme. To pro něj bylo to nejhorší. Voči mu málem vylezly vztekem. A taky mám pocit, že si v tu chvíli nadělal do kalhot“, pokračoval Myšilov. „Stejně je to zajímavý. Pokud vim, tak mu tenkrát v družině nikdo nic nedělal. Jasně, vobčas byla nějaká ta sranda, narážka, znáte to. Ale kdybychom k tomu takhle přistupovali všichni, tak se povraždíme okamžitě. Že jo, tupče?“, obrátil se na vůdce Dyni. „Za to ti strhnu jeby, mrňavče drzej“, zašklebil se Burbbag. „Musel v sobě dusit něco strašného. Třeba byl přidušený při porodu, třeba v sobě měl démona, to nikdy nevíš. A tak jako my žijem z jídla a pití, tak jeho živil vztek a mindrák“, pokýval hlavou Dyni. „Hlavně, že tu svini už nikdy neuvidíme“, uzavřel debatu Harez.

Ještě jednu povinnost však družina splnila. Vyzvedla v Mrzákově Joachalenta Sallenta. Tak, jak mu slíbila. Dopravila ho ještě jednou se pokochat západem slunce nad Marenským štítem v Trostanských horách. A pak již dobrodruzi jeli domů do Liscannoru, s vědomím, že zlikvidovali strůjce Mondragonského atentátu. Po příjezdu do Liscannoru byl Joachalent starostou Burbbagem ubytován doživotně v nejlepším pokoji hostince U hrocha na účet obce.

Na Joachalentovo doporučení pak občané liscannorští zasadili uprostřed vesnice vzácná semena z jeho daru, a již zanedlouho vyrostl vzácný Jantern, strom s kouzelnou mocí.

Někteří z dobrodruhů se rozhodli ještě jednou navštívit hostinec U radosti, kde strávili tak příjemné chvíle, aby dali odpočinout znaveným tělům. A co se nestalo? Barbar Harez měl opět neuvěřitelné štěstí a vyhrál noc s Perlou Karwellu...

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*

LYŠKÁNORA 64

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Jarn 1075 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Dobytí Norgydu * Běsi * Přes půl světa * Bolbuchu, starosto... * Bylinky *
* Zrádcův konec *

Motto tohoto čísla

*„...Bud' budou normální koně a nebo koně
pečený....“
Darkal Dorn u hořícího statku*

Dobytí Norgydu

*Dwany Růžicka
(kronikový záznam o výpravě z roku 1053)*

Toho roku to v Liscannoru vřelo. Začalo to nevinně zvolením Darlena Moorheda starostou obce. Většina obyvatel si oddechla, že skončilo starostování pologramotného krolla Burbbaga, který se příliš nestaral o běžnou správu obce, zato každou chvíli přišel s nějakým šíleným nápadem, a jen jeho nebetyčné lenosti lze děkovat, že je neuskutečnil. Vzpomínkou na jeho starostování tak zůstal jen nepoužívaný škuner na obecním brouzdališti.

Co se však stalo po jmenování nového starosty, překonalo nejčernější očekávání. O starostovi se začalo šířit, že je členem jakési zločinecké organizace. Vzhledem k tomu, že se k družině připojil na nechvalně proslulém souostroví Kodgick, nebylo jeho napojení na podsvětí nikterak nereálné, neboť to je v těch místech silnější než tamní vláda. Sám starosta tyto dohady ještě podpořil přiznáním, že patřil kdysi k jakémusi Moorhedovu bratrstvu, což byla zločinecká gilda, řízená jakýmsi Nargelem Moorhedem. Darlen se s touto hlavou podsvětí cítil natolik zpřízněn, že přijal i jeho jméno. Většina lidí těmto povídkám samozřejmě nevěřila, alespoň zpočátku. Sám starosta se však cítil příliš povznesen nad prostý lid, než aby v klidu tyto povídky vyvrátil. K tomu se pak přidala jeho

neobvyklá správa obce.

Za všechny případy postačí uvést dva. Na liscannorské návsi stojí jantern, vzácný to strom, jehož plody mají léčivou sílu. Semena janternu přivezli družiníci z výpravy do Karwellu, a proto podle práva patřily plody jim. Starosta se nicméně rozhodl plody sám zabavit a rozdat je podle svého uvážení lidem, kteří s výpravou neměli pranic společného.

Dalším sporným činem starosty bylo vystěhování družky bývalého starosty Burbbaga, Maji, se synem Burbunem z jejich domu. Přestože Maja se nikdy nestala Burbbagovou ženou (jelikož oba pocházeli z prostředí, kde se na formality příliš nehledí, není ani divu), nebylo možné o Burbunově původu pochybovat, a malý polokroll byl právoplatným dědicem domu. Proti vystěhování se zvedla vlna odporu, ale starosta, chtěje ukázat rozhodnost, se nedal obměkčit. Naštěstí se chudinky Maji s malým kojencem ujala laskavá hobitka Viola Pelouchová a ubytovala je ve svém domě, kde jim nehrozilo další šikanování ze strany starosty.

Také se občanům zdálo podezřelé množství cizích osob, které se potulovaly po vesnici, některé se dokonce usadily v márnici, tvrdíce, že zastávají úřad hrobníka. Až po drahné době se ze starosty podařilo vymámit prohlášení, že úřad hrobníka byl skutečně znovuoasazen, ale k vyřešení problému bezdomovců se již nevyjádřil.

Po těchto a dalších přehmatech se začaly množit výzvy, volající po starostově odstoupení. Darlen Moorhed si jich ovšem tradičně nevšiml a s občany se raději příliš nebavil. O to víc se množilo klepů a Darlenovi brzo nezůstalo nic z bývalé důstojnosti. Všem pak nasadil korunu, když ukradl peníze, které na rozvoj obce věnovala ctěná paní Attrien Moskytová, vdova po starostovi Krochtovi Moskytovi. Na dotazy, co s penězi udělal, nejdříve podle svého zvyku mlčel a čekal, až se vše přezene.

Myšilov, střelec Darlen Moorhed, barbar Harez, opilec Arkuss Dettor, alchymista Dyni Longodon, kouzelník Morn Hipsa, pitomec Pěnípírko, trpaslík Třaskatul Drtinosa a pívabná hobitka Wiki. Před odjezdem se družina dobře zásobila proviantem, Arkuss alkoholem a nakonec i mapou země Karwell, která leží východně od království Gwendarron.

Cesta ubíhala po dobře udržované cestě bez problémů. Za zmínku stojí jen návštěva proslulé zájezdní krčmy U radostí, jejíž proslulost je vyhlášená daleko široko. Dobrodruzi nešetřili penězi a kromě výtečné krmě se většina družiníků věnovala i sázení na kohoutí zápasy a kartám. Vrcholem večera byla ovšem bohatá tombola, kde vítěz získal hlavní cenu, a tou byla noc s místní krasavicí, Perlou Karwellu. Šťastlivcem se stal barbar Harez, který si výhru náležitě užil, dokonce se s krasavicí odebral i do lázně a nechal se řádně umýt, což již potřeboval.

Intermezzo 1

„Hm, stejně vám povim, že by mě zajímalo, koho to vlastně honíme?“, nadhodil jednoho večera téma k povídání barbar Harez, známý silák mdlého rozumu. „No, toho, kdo poslal tu zatrolenou věc, která nás mohla všechny vodpravit“, odušil vůdce družiny, kroll Burbbag, chlapík rozumu ještě mdlejšího. „Povídál tuhle Longodon, že to mohlo srovnat celej Liscannor se zemí“, vložil se do debaty druid Myšilov. „No to zase ne, ale podle mejch výpočtů by to zlikvidovalo barák a v něm ty, co by u toho byli. Ten, kdo to poslal, to měl dobře vymyšlený. Poslal to Nurnský družině, tak musel předpokládat, že u toho otvírání bude spousta lidí. Selhalo to jenom náhodou, na tom lepidle. Myslim, že se mám ještě hodně co učit“, pousmál se hobit Dyni Longodon tajemně. „Každopádně to musel bejt někdo, kdo nás znal“, podotkl další hobit Pěnípírko. „No, to by jednoho nenapadlo, he!“, usrlk z flašky Arkuss. „Někdo se nám mstí. Blbý je, že takovejch může bejt hodně. Myslíte, že jsme ho někdy viděli?“, otázal se Darlen Moorhed. “Já myslim, že jo. Proč by někdo posílal tu bombu někomu, koho nezná? To by nedávalo přece smysl. Ale stejně si myslim, že je za tím něco víc a hlavně ten někdo, řekjme mu zatím pan Tajemnej, moc dobře věděl, co dělá. A upřímně řečeno, ve svym oboru to byl machr”, podotkl ještě Longodon, než se zabalil do deky a usnul. „Nebo třeba pani Tajemná. Na světě nejsou jenom chlapi“, uškĺblla se na hobita malá slečna Wiki...

A pak již družina překročila hranice Karwellu. Tato země byla po občanské válce zbídačená, všude byli vidět žoldněři, v zemi kvetl černý obchod a pašování. Král Kestor, který svrhl

bývalého vládce Blastora, nyní vládl za pomoci starého krále Suliskera ze sousedního Lismorru. Velkou mocí vládli též starostové jednotlivých měst. Družinu, která mířila do města Sill, nalézajícího se na jihu Karwellu u lismorrské hranice pod Trostanskými horami, však vnitropolitické problémy příliš nezajímaly. Dobrodruhům šlo hlavně o vypátrání tajemného zasilatele výbušniny. Zastávky dělali jen na noc. A právě při jedné z nich, ve vesnici příznačně nazvané Mrzákov, se setkali s podivným starcem. V této osadě se nalézal starobinec pro přestarlé lidi, o které se již nikdo nechtěl starat. Jeden obyvatel tohoto ponurého místa se však odlišoval od ostatních. I přes pokročilý věk z něj vyzařovala důstojnost a vyrovnanost. Někteří z družiníků se s ním dali do rozhovoru.

„Já viděl věci, které vy smrtelníci nikdy nespatříte. Viděl jsem západ slunce nad Marenským štítem, viděl jsem pučící haluze v Celebrovém háji, slyšel jsem zurčení měsíčních kapek na Leknínovém jezeře, slýchával jsem smích a pláč na Mollgově dvoře a viděl šiky jeho věrných pochodovat v bitvy, a korouhve jeho nepřátel, jak se řítily do hlubin. Pozoroval jsem plameny stravující všechno živé i mrtvé. Pozoroval jsem nový život, jak se batolil po travnatých úbočích Trostanu. A pak opět Nové pošlapalo Staré, aby následně uvízlo ve spárech Novějšího a Silnějšího. A prolitou krev smyl dešť. A i nejhorší hoře přebolela a utátá paže opět přirostla k tělu... Já viděl věci, které již nikdo nespatří a všechno zmizí jako slzy v dešti... Jmenuji se Joachalent Sallent z Jalennu”.

Uchvácení touto řečí nabídli Nurnští pomoc. Stařec jim za dobré slovo věnoval zbytek svých věcí: skvostný meč a štít, stříbrný pohár, něco šperků a pytlík vzácných semen. Snad poprvé ve své historii dostala družina něco pouze za dobré slovo. Následně Joachalentovi dobrodruzi slíbili, že až se budou vracet, tak jej vezmou s sebou do Liscannoru.

Intermezzo 2

„Sympaták, ten starej chlapík. To by se mi líbilo, kdyby nám takhle každěj něco dal, vlastně jen tak”, prohlížel si Joachalentovy dary Darlen Moorhed. „Jo, a ty dárci by nám to mohli posílat domu do Liscannoru. Kdo se má pořád někde vláčet”, uškĺbl se Harez. „Říká Harez z Meze. Dyt’ ty nikde nebydlíš, tebe by Hlůva stejně nenašel”, opáčil barbarovi Myšilov. „Tss, my barbaři sme votužilý a nepotřebujem baráky. Ostatně mám pocit, že ten tvůj barák vypadá spíš jako chlív”, ohradil se Harez, ale Myšilov ho již neposlouchal, neboť se věnoval odspávání vzácných semen z Joachalentova daru do vlastní kapsy. „Vaše starostí bych chtěl mít. Zejtra

Úmluvě ohně, přesvědčili ostatní, že bez Hareze bojujícího vždy poctivě v první linii by museli začít chodit s kůži na trh i další družiníci, a barbar ožil.

Tím ovšem spory v družině zdaleka neskončily. Většina družiníků byla pro odchod ze smrtelně nebezpečného hradu, zvláště vzhledem k tomu, že se pověsti o skrytých pokladech ukázaly velice přehnanými. Nakonec se však rozhodlo pro ještě jeden poslední průzkum podzemí, o což se zasadil zejména Harez, který se chtěl vrátit pro svůj meč, a Rien Gwardit, který si s ohledem na své ochuravění nebezpečného podzemí zatím příliš neužil, zato stále toužil po mamonu, který se tam podle něj musel někde skrývat, a v neposlední řadě po věcech zabitého Vrány, jehož mrtvola zůstala v podzemí.

Během hádky se na pasece objevily dvě cizí postavy. Druzi, očekávající nebezpečí, se hned hotovili k obraně a požadovali odpověď na otázku, kdo dotyční jsou a co tu pohledávají. Jedním z dvojice byl ovšem velmi drzý trpaslík, který se okamžitě začal hádat a cosi vykřikovat, až se Myšilov rozhodl zastřelit ho svým lukem. V poslední chvíli zasáhl trpaslíkův společník a spor se urovnal. Ukázalo se, že se jedná o dva místní chudáky, kteří se rozhodli nedostatek peněz řešit putováním do světa, kde se chtěli nechat najmout jako žoldněři. Nurnští je po krátké poradě přijali do družiny jako živé štíty, kteří se v nebezpečném podzemí jistě budou hodit. Tak byli do družiny přijati hobití válečník Nebuč Kanimůra a trpasličí válečník Klaudius, zvaný Rypák.

Po řádném odpočinku Nurnští znovu vlezli do podzemí a vydali se do posledního boje. Nástrahy podzemí ovšem neustávaly a zakrátko svou úlohu živého štítu splnil trpaslík Klaudius, který padl v souboji s černými muži. To už se Nurnští probili do obrovské místnosti. Náhle za nimi zapadly dveře a ze tmy se přivalila strašlivá obluda. To se tajuplný Urg’huul vydal do svého posledního boje. Jeho tělo se skládalo z podivného propletence mrtvol nejrůznějších tvorů, částečně srostlých do děsivých tvarů. Ke své hrůze mezi rozmanitou směskou Urg’huulových tkání družiníci poznali nešťastné hrdiny Karabase a Rabiňáka. Sem tam někdo zahlédl některého z nepřátel, které v podzemí v minulých dnech zabili, a rovněž tu a tam ztraceného koně.

Nastala krutá řež. Nemajíce kam ustoupit, vrhli se Nurnští do rozhodujícího boje. Zejména válečníci Harez a Yall rubali do svéjících se těl a nesli hlavní nápor útočící obludy, ostatní je podporovali střelbou a kouzly. Zakrátko se těžce porubaný Yall odplazil z boje celý zbrocený krví, na

pokraji smrti. Ostatní však vzápětí zasadili obludě poslední úder. Netvor se celý zavlnil ve smrtelných křečích, pak celý zdruel, a nakonec s nechutným lusknutím vybuchl. Kusy těl dopadly na Nurnské hrdiny, což některým dobrodruhům způsobilo těžké modřiny. Nejhorší však bylo, že na těžce porubaného Yalla Reblleda dopadlo torzo koně a zcela ho přimáčklo k zemi. Hrdinný válečník tak vypustil duši ve chvíli vítězství, na kterém měl tak veliký podíl.

Zubožení druzi mohli konečně natrvalo opustit hrad. Všichni si odnášeli jizvy na těle i duši, naopak si neodnášeli slibované poklady, ale to už bylo všem jedno, hlavní bylo, že přežili. Venku čekal Byrg Básník, který po několika dnech konečně dorazil za družinou. Zchudlý šlechtic sice rád slyšel o zlikvidování zla, nicméně o jeho bratru dobrodruzi nic podstatného nezjistili, ač jeho osud by se dal ze zjištěných skutečností vytušit.

Byrga doprovázel všem známý Allen Moskyt, syn proslulého čaroděje Krochty Moskyta, který právě s významenáním ukončil magická studia, a rozhodl se kráčet ve stopách svého otce a živit se jako dobrodruh. Možná bylo jeho štěstím, že dorazil pozdě a nemusel čelit nebezpečnému podzemí, ze své první výpravy se tak vrátil nezraněn. Alespoň na zpáteční cestě mohl poslouchat vyprávění dobrodruhů a těšit se, že snad také zažije něco podobně zajímavého.

Dobrodruzi se již chystali na cestu, když si malá Wiki povšimla, že z míst, kde stála vesnice, se line hustý dým. Vesnice skutečně hořela. Družiníci se kvapem vydali blíže zjistit, co se vlastně stalo, na místě pak pomáhali hasit. Nutno podotknout, že ne všem na vesničanech záleželo. Někteří se pod záminkou hašení vydali hledat do chudých chalup nějaké cennosti, zatímco jiní pouze přihlíželi snažení vesničanů. Druzi byli unaveni a bylo jim již všechno jedno. Po jakéms takéms uhašení vesnice bylo rozhodnuto o návratu. Nurnští se bez lítosti rozloučili s Byrgem, zanechávající starost o hrad na jeho bedrech, a vydali se na cestu k domovu. Tak skončilo dobrodružství, v němž se Nurnská družina utkala s dost možná nejstrašlivější nestvůrou ve své dlouhé historii...

Běsi

*Nebuč Kanimůra, Dwany Růžicka
(kronikový záznam o výpravě z roku 1054)*

Z ocelově šedých mraků se neustále

pojeđu”, dostalo se mu odpovědi. “A to jako hned hrčprc pojedeš za náma?”, následoval ještě jeden dotaz, přehlušený mohutným loknutím z láhve. “Nechte toho, pitomci. Všichni se vod toho vodvalte pryč, celá ta bedna je podezřelá!”, ujal se situace pšespolní Dyni Longodon, švihák malé velikosti. Ostatní jej kupodivu poslechli. Do popředí se postavili Longodon s Dettorem. “Počkejte, nejdřív by to mohl tuhle Pěnipírko pořádně prozkoumat, když je vyučenej v tom zlodějským rychlokurzu”, ozval se Darlen Moorhed, muž uvážlivý a opatrný. “Jo, to je pravda, já sem totiž specialista na zámky a tak podobně...”, hobit Pěnipírko nestačil ani dořici, když se směrem od Myšilova ozvala jedovatá poznámka: “Hlavně jestli máš v pořádku ty svý pasti”. Pěnipírko se otočil a nechápavě se podíval na lesního muže. “To jako jestli dovedu líčit pasti? Počkej, já se podívám”, s těmito slovy se za hlasitého chechotu ostatních začal hrabat ve svém příručním batohu. Po chvíli vytáhl třikrát přeložený papírek a začal na něm něco hledat. Za okamžik ostatním oznámil, že pasti líčit neumí, nicméně že je umí odstraňovat. “Tak se už běž podívat, jestli na tý bedně náhodou něco není”, vyzval jej uculující se Longodon. Pěnipírko se nadšeně vrhl do práce a po chvíli oznámil, že nic nenašel. “No, to se dalo čekat, že Pěnipírko stejně nic nenajde”, usklíbl se do té doby mlčenlivý barbar Harez a vykročil směrem k bedně. “Kdo to se mnou vedeš?” Přihlásili se Burbbag a Drtinosa, oba bojovníci a tudíž tvorové nebojácní. Ostatní se vzdělali. Všichni tři zabrali a truhlici otevřeli... Nestalo se nic. Longodon a Dettor však okamžitě ve vzduchu zaregistrovali podezřelý zápach. “Kruci, takhle páchne trajdák!”, uvědomil si Longodon a okamžitě zalehl, přičemž křičel na ostatní, aby učinili totéž. Nic se nedělo. Dettor se připlazil k ležícímu Longodonovi a oba si začali vyměňovat své alchymistické vědomosti. Po chvíli dohadování se shodli, že ve vzduchu je opravdu cítit prudce výbušná směs, lidově nazývaná absolventy alchymistické nauky jako ‘trajdák’, a rovněž oba zkušeně poznali i ostrý odér tekutiny, lidově zvané “sířivka”. Longodon i Dettor si moc dobře pamatovali z alchymistické výuky, co se stane, přijde-li dohromady trajdák a sířivka. Zkrátka a dobře, nastane exploze.

Nic se stále nedělo, a tak se oba alchymisté odvážili k truhle a začali ji prozkoumávat. Postupně přišli na to, že uvnitř truhly je ještě jedna menší, která je od té vnější oddělena kvalitní vycpávkou. Zřejmě se jednalo o ochranu před nenadálými otrěsy. Uprostřed byl skleněný válec a na jeho víku byly zbytky lepidla. Lepidlo se nacházelo i na spodní straně víka. Válec byl naplněn sířivkou a po obvodu byl napilován. Okolo byly všude pečlivě utěsněné plátěné pytliky narvané trajdákem a železnými ježky. Princip byl jednoduchý, zato však pečlivě připravený. Po odtrhnutí víka měl

válec po napilovaném obvodu prasknout, sířivka by se vylila do trajdáku a celé okolí by letělo do luftu. Naštěstí došlo během přepravy k tomu, že lepidlo držící válec u víka truhly vyschlo a povolilo. Oba alchymisté si oddechli a obsah celé truhly pečlivě začali třídit. Ostatní se shromáždili okolo. Začaly padat první nadávky, úlevné výkřiky a konečně se někdo otázel: “Kerej hajzl nám to poslal?”.

To však nikdo netušil. Bylo tedy celkem rozumně navrženo, že pátrání musí začít tam, kde si družina vyzvedla zásilku. Tudíž v městském skladišti. Konkrétně u pana Houby a jeho ‘zásilek z daleka’. Do Nurnu se rudý vzteky vydal starosta Burbbag, doprovázený Myšilovem a Longodonem.

“Ááá, a teď se konečně eště trochu prochrápu”, škytl vážený pan Houba a svalil se na několik pytlů s kůžemi. Pomocný dělník Nobloch se připitoměle usmál a pustil pšouk. Právě se chystal pustit i druhý, když se ozvalo mlácení do dveří. “Vylez ven, Houbafi, nebo ti zpřerázím kosti!”, zařval hrubý hlas, který patřil Burbbagovi. Následně se chatrné dveře rozletěly a kroll vpadl dovnitř, následován Longodonem a Myšilovem. “Co chcete? Mám po práci”. “Kdo to poslal? Mluv, kdo to poslal?”, zavěštěl Longodon a hrozivě mával kuší. “Co?”, následovala zaražená odpověď. “Tu bednu, hňu! Nebo ti sem spadla z oblakou?!” “Já, já vážně nevím, co po mně chcete”, začal se Houba silně potit. Jak by také ne. Nežučastněný pozorovatel by se možná pousmál při pohledu na dvousáhového Burbbaga, kterak tam stál vedle sotva sedmdesáticoulového Longodona, a oba doprovázení prasečinou nasáklým Myšilovem. Ale Houbovi do smíchu rozhodně nebylo. Nevěděl, co po něm chtějí. S vystrašeným pohledem vytáhl z police ohmatanou knihu. Ruce se mu třáslly, když listoval zažloutlými stránkami. Nobloch se mezitím někam vytratil. “Ták, už to mám, už to mám. Tudyje to mám černý na bílým. Přišlo to před dvěma dny. Podpis toho pána nemůžu přečíst, ale ty dva kumpáni, co ho doprovázeli, ho oslovovali nějak jako to... no, Hlína, nebo Hovnajz... to si nepamatuju přesně, ale povidali, že je z východu. Měli vůz a koně... a pak sem k vám poslal Hlůvu s Ferdou, to je mezek a...”. “To stačí. Radšejc nám pověz, kam šel potom, he?”, houkl na pana Houbu Longodon. Nakonec se trojici dobrodruhů podařilo z toho ubožáka dostat, že se asi ubytoval v hostinci U jehněte, což je známá putyka, o které je známo, že tamější hostinský je ochoten pro hosty tu a tam obstarat lehkou děvku.

Hostinec U jehněte se nalézal v severní části města. Druzi tam dorazili několik chvil po poledni. Do nosů je udeřil ostrý zápach kysaného zeli, laciného tabáku a piva. Byli v hostinci téměř sami. Obsadili volný stůl a čekali. Po chvilce se k nim

platit. Jeho rozčilení bylo takové, že se přestěhoval do Vranigostu do volného pokoje v tamější nálevně, založené něšťastně zesnulým panem Vránou a provozované Nebučem Kanimůrou.

Na spory ve vsi dal zapomenout příjezd delegace trpaslíků z Lybbsteru, vedené Rouskem Túrpem. Lybbster je nevelký ostrov západně od Mubarrathu, obývaný převážně trpaslíky a hobity. Tamní půda je vhodná zejména k pastevectví. Pan Túrp byl vyslancem lybbsterských cechů, které byly zneklidněny podivnými úkazy. Především to byla místní řeka, která začala neúnosně zapáchat, což krom jiných problémů způsobilo nedostatek vody na ostrově. Dále došlo k rozsáhlému pobíjení hospodářských zvířat. Jelikož je maso hlavním vývozním artiklem ostrova, způsobilo to velmi vážné škody.

Jelikož pan Túrp nabídl solidní odměnu, uvolili se Nurnští vydat se na Lybbster a záhadě se podívat na kloub. Lybbsterští měli v přístavu připravenou loď, kterou se vraceli na svůj ostrov, a na tuto se nalodila i Nurnská družina. Pod vedením zkušeného theurga Dyniho Longodona vypluli z Nurnského přístavu následující dobrodruzi. Barbar Harez, ostřílený šermíř, na kterého družina spoléhá především, dojde-li k boji. Klabzej Myšilov, světem protřelý druid a družinový léčitel. Darlen Moorhed, liscannorský starosta a neomylný střelec. Rien Gwardit, již zkušený elfí mág a hlavní opora Nurnských v magických záležitostech. Allen Moskyt, který teprve před nedávnm dostudoval magickou školu v Nurnu, nicméně plný mladistvého elánu a touhy vyrovnat se svému slavnému otci. Posledním dobrodruhem byl trpasličí válečník Bouřňák Buřič, nováček, který zatím proslul pouze rvačkou s Myšilovem při oslavě Novoroku.

“Hejno obryb na levoboku”, ozvalo se jednoho dne zhruba po dvou týdnech plavby k severu z lodního koše. Na lodi nastal shon. Námořníci zvědavým dobrodruhům vysvětlili, že obryby jsou zvláštním druhem ryb, dosahujících olbřímích rozměrů. V severních vodách se často vyskytují a řada námořníků z Lybbsteru a Chainoru se živí jejich lovm, jelikož jejich maso a tuk jsou vyhledávaným obchodním artiklem. Lov ovšem může být nebezpečný, neboť tvorové sice nejsou agresivní, ale při jejich úctyhodné velikosti jim nedělá potíže překotit člun.

Zatímco se druhům dostávalo tohoto vysvětlení, námořníci spustili na vodu několik člunů a připravili si dlouhé zubaté harpuny. I Nurnští byli pozváni, aby si lov obryb vyzkoušeli, což někteří

přijali s nadšením. Nejprve se sice zdálo, že trefit harpunou obrybu není takový problém, ale zasadit skutečně smrtelnou ránu nebylo tak lehké. Navíc bylo nutné obrybu na lanech přitáhnout k lodi, kde mohla být vykuchána a naporcována. Několik člunů se při lovu převrátilo, když je strhly mohutné trupy obryb, ale naštěstí nikdo z námořníků ani Nurnských neutonul, neboť pomoc byla vždy na dosah. Vše tak skončilo maximálně mírným prochladnutím ze studené vody severního moře.

Po pár dalších dnech dorazila loď do Lybbsteru, přístavu a hlavního města stejnojmenného ostrova. Jednalo se o bohaté multikulturní město s převládající trpasličí populací. Domy ve městě měly netradiční tvar, byly podivně vysoké a úzké. Jak se dobrodruzi později dozvěděli, bylo to způsobeno vysokou daní z pozemků, takže majitelé se snažili využít své parcely co nejlépe. Nurnští také dorazili k řece, z níž se linul strašlivý zápach. I bez zápachu bylo na první pohled vidět, že řekou neprotéká obyčejná voda, ale spíše hustá kaše.

Následující den se dobrodruzi vydali do vnitrozemí. Nejprve zamířili k městu Sorden, a odtud směrem na Erken, kde byly hlášeny největší ztráty na stádech. Cestou druzi spatřili trosky jakési tvrze, které se rozhodli prozkoumat. V rozlehlých podzemních prostorách došlo k boji se skřety, kteří ovšem byli rozvášněnou družinou naprosto zmasakrováni. O kus dál byla připoutána k loži jakási podivná ženština. Ta se ovšem nedožadovala záchranu a odvázaná, ale naopak zaútočila na přicházející dobrodruhy pronikavým jekotem, který ukončil Harez za použití špinavého hadru, využitého jako roubík. Velmi nepříjemné však bylo, že vibrující hlas způsobil popraskání většiny skleněných věcí, které s sebou dobrodruzi měli, zejména flakónků s cennými magickými lektvary a alchymistické aparatury Dyniho Longodona. Také lahve s olejem nezůstaly nepoškozeny, což navíc způsobilo znehodnocení značné části zásob.

Zde také dobrodruzi zjistili, že dotyčná ženština je smilnice Lurga, která zplodila řadu dětí s jistým Nostrisem Krverádem. Ne všechny děti byly humanoidy, přesto je spojovalo společné poznávací znamení, a sice kočičí oči. Tato povedená rodinka tedy terorizovala okolí a stála za celou šlamastikou na Lybbsteru.

Rozhodnutí, co s odpudivou zajatkyní, vyřešil Rien Gwardit, který polil smilnici olejem a zapálil ji, řka, že se to u nich doma tak dělá. Nikdo z otrlých družiníků proti tomu neprotestoval, Lurga si bezpochyby takový osud zasloužila. Dobrodruzi

uplynula od té doby, co jeho osandalovaná noha naposledy vkročila do tichého příšeří lesa. Klabzej škytl, lehce se zakymácel a zavzpomínal na ten den. Pokoušel se tehdy ovládnout mocné lesní síly a vyhnat zvědavého Páinova potomka z lesa. To protivnou holku, která drze trhala lesní plody v jeho lese! A to on jako mocný druid a vládce lesa přece nemohl trpět. Ale les jej neposlechl a dal mu najevo svoji nelibost. Od té doby se do něj Myšilov bál vstoupit. Ale zítra do něj opět vkročí s holí v ruce. Projde se březovým hájem, potěší se pohledem na stádo laní, napije se ze studánky, proskotačí kolem věrného dubu, vyhne se Sarimově zřícenině a bude snít. Z úvah ho vytrhl hysterický ženský ječet a řinčení nádobí. ‘Aha, to se zase Míja a Maja, dvě starostovy příložnice, rvou mezi sebou navzájem’, pomyslel si Klabzej a jeho zrak padl na nepříteli udržovaný dům starosty Burbbaga. Bylo to již několik měsíců, co si kroll Burbbag přivlekl z výpravy dvě černé divošky, kterým říkal ženy. Jeho ženy. Míja a Maja. Pořádně ani nevěděl, která je která. Poněkud naivně si myslel, že když bude mít dvě ženy, bude o něj lépe postaráno a jeho vážnost stoupne. Nestalo se tak. Obě divošky se brzy začaly nenávidět a začaly spolu soupeřit o to, která se skutečně stane Burbbagovou ženou. Hádky postupně přerostly v prance. Burbbag mnoho nezasahoval, pouze před ostatními dobrodruhy se čas od času vytahoval, kterak obě nezdárné ženy doma srovná klackem. Ten večer bylo u starostů opět veselo, několik malů kusů nádobí, které patřilo do vybavení krollího domku, vzalo za své, poničen byl i jediný stůl a dvě okna. Míja a Maja ječely a sápalý se po sobě. Tekla i krev. “Nechte toho, holky. Bolí mě hlava. Že vás srovnám!”. “Drž klapačku! Bud’to já, nebo vona!”, ječela Míja, nebo snad Maja? Ale vždyť je to jedno. Jediným výsledkem poslední hádky bylo to, že se druhého dne ráno Burbbag sebral a odebral se do Nurnu. Co se tam dělo, nikdo nevěděl. Výsledkem starostovy návštěvy bylo to, že následujícího měsíce jednoho dne zmizela Míja. V noci. Druhý den oznámil ostatním, že Míju posadil na loď mířící na jih. Do jejího rodiště. Na otázku, co s ní bude dále, odpovídal pokrčením ramen. Maja byla očividně spokojená.

Ale to jsme odběhli dále. Myšilova jsme opustili ve chvíli, kdy se mírně podnapilý potácel domů od Hrocha a chystal se druhý den do lesa. Následujícího dne, když se vyspal z kocoviny, se do lesa skutečně vypravil. Mohl být navýsost spokojen. Les ho přijal a nikterak mu nedával najevo své dřívější nepřátelství. Myšilovovo sebevědomí šlo prudce nahoru. Procházel se lesem a pohvizdoval si. A pak ho spatřil. Vetrlece! Myšilovovo čelo se nakrabatilo a prsty, které držely hůl, se zarýly do dřeva. Bylo to on! Lambard! Lovce! Klabzej ho přímo nesnášel. Rozčileně pozoroval, kterak Lambard, druh Wulpin

Zivrilové, vleče po zemi zakrváceného koloucha. “Pche, lovec! Vrah to je a loví mi v revíru, darebák. Beztvárný hovado!”, klepal se Myšilov. Přímou však nezasáhl a nakvašen odkráčel domů.

Lambard, který přišel do Liscannoru s Wulpin, to vůbec neměl u ostatních dobrodruhů jednoduché. Byl příliš jednoduchý a kromě toho na něj někteří žárlili, zvláště Myšilov. Wulpin, které umřel dřívější manžel, hrobník Zivril, se netajila tím, že hodlá spojit s Lambardem svůj příští život. Lambard byl takový nijaký, a právě to ostatním vadilo nejvíce. Vždyť co Nurnský dobrodruh, to svým způsobem osobnost. Ať už kladná nebo záporná. Každý měl svoji historii a své vady. Lambard ne. Jeho obživou byl lov a výroba šípů. Dělal je dobře, lovil také dobře. A... a... to je všechno. Parkrát s ostatními popil, ale jinak se věnoval domácím pracem. Jezdil s malým Eonem (uloupeným trpaslíčkem) na procházky, okopával zahrádku, spravoval střechu a lezl ostatním na nervy.

Léto bylo v Liscannoru opravdu příjemné. Dobrodruzi odpočívali a úspěšně tloustli. Někteří se také rozhodli věnovat se ve volném čase chování užitečné zvířeny. K Reblledově králikárně tak přibýly i Třaskatulovy slepice a Klabzej Myšilov si dokonce jednoho dne přihnal z nurnského trhu dvě prasata. Pojmenoval je Bukvoj a Bukvice. U svého domu zatloukl dva kolíky a obě prasata k němu přivázal. Pak jim nasypal něco bukvic z lesa a šel se věnovat svému domu. Dům, ve kterém Klabzej přebýval, patřil dříve Tanrisovi z Álfheimu. Byl velice zpustlý. Skoro by se zdálo, že každou chvíli spadne. Klabzejovi se však líbil a rozhodl se, že jej ponechá v původním stavu. Pouze si z Nurnu přivedl odborníka a nechal si od něj dům zpevnit. Několik podpůrných trámů vzhledu domu sice nijak nepřispělo, nicméně nebezpečí zhroucení nosných stěn a střechy se podařilo eliminovat. Klabzej byl spokojen. Když udeřily v zimě první mrazy, zahnal obě prasta k sobě domů. Bylo to šlechtetné gesto. Je však také třeba podotknout, že zápach v domě prudce vzrostl a Myšilov za několik dní čpěl prasečinou skutečně hrozně. Pořádek v domě udržovat prakticky nešlo a za takový svinčík a smrad by se možná styděl i starosta Burbbag, a to pocházel z jeskyně!

Během zimy se potvrdily obavy některých družiníků. Wulpin otehotněla! Bylo jasné, že další výpravy se asi neúčastní. Lambard konečně spravil střechu. Byla to taková obyčejná zima...

Byl krásný jarní den. Hostinský Jeremiáš s kostkovaným kapesníkem na plešatě hlavě se natáhl na zápraží hostince U hrocha. Po chvíli začal zívát, až usnul docela. Nedřímá však dlouho. Probudil ho skřípot kol a hlasité pobízení. Do Liscannoru opět po

netekla jedním korytem, ale rozlévala se do rozlehlých mokřadů a bažin. Postup páchnoucími močály byl velmi obtížný a nepříjemný, naštěstí krom hejn obtížného hmyzu nebyli Nurnští dobrodruzi napadeni ničím nebezpečnějším. Jediné menší vzrušení nastalo, když družina narazila na zuboženého člověka, který v bažinách zabloudil. Nebožák byl celý od bahna a mokrý, jak několikrát zapadl a málem se utopil. Jmenoval se Lagran Paskal. Měl drobné kouzelnické schopnosti a živil se předváděním čarodějných kousků prostým venkovánům v okolních vesnicích a samotách. Před několika dny ale sešel z cesty a od té doby bloudil močály a nemohl se z nich vymotat. Družiníkům se chudáka zželelo a přijali ho mezi sebe. Vždyť na výpravě se může každá ruka hodit, přinejmenším může posloužit jako živý štít pro ostatní.

Dalšího dne se Nurnští konečně vyhrabali z bažin a dorazili k rozlehlé přehradě, která sice působila poměrně humpolácky, přesto zářila novotou. Když se dobrodruzi vyšplhali do kopce, aby se podívali do nádrže, naskytl se jim pohled na vodu plnou mrtvého dobytka. Tlející kusy těl se pohupovaly po vlnící se hladině, všude kolem kroužila hejna odporných velkých much a zápach v okolí řeky byl téměř nesnesitelný. Allen Moskyt, mladíček kouzelník, který si zatím nestačil úplně zvyknout na otrěsné pohledy, kterým je někdy dobrodruh vystaven při svých putováních, neudržel snídani. Lagran Paskal rovněž celý zezelenal, ale jelikož mu jídlo došlo už před několika dny, neměl co udržet.

Někteří družiníci by zjevně raději změnili povětrí, ale vůdce zavelel rezolutně k pochodu do věže, která se tyčila na okraji přehrady. Dobrodruzi si alespoň uvázali šátky přes ústa a nos, aby trochu utlumili zápach, a vyrazili v šiku ke stavbě. Když se z věže vyrojila horda nemrtvých, bylo jasné, že jsou Nurnští očekávání. Nastala poslední bitka. Rozlícení dobrodruzi zmasakrovali zástupy zombií, až létaly kusy těl na všechny strany. Všichni se vydali ze všech sil, každý zabil svůj díl odporných tvorů. Jen potulný venkovan Lagran Paskal se v děsu schoval za ostatními, neboť od dobrodružného života nečekal takové hrůzné zážitky.

Netrvalo dlouho a dobrodruzi se probili do samotné věže. Včele s Harezem vyběhli po schodech, kde na ně kromě dalších páchnoucích oživlých mrtvol čekal jejich stvořitel, učený nekromant a hlava zvrácené rodiny, Nostris Krverád. Nebyl to ovšem jen mocný čaroděj, ovládal i válečnické umění a zasadil svou pověstnou zbraní, Živým ostřím, dobrodruhům značné šrámy. Ale

nebylo síly nad Nurnské a po chvíli krutého boje mu konečně zasadil Harez smrtící ránu mečem. Pobít zbytek jeho nohsledů už nečinilo družiníkům prázdné obtíže, takže zanedlouho se už mohli plně soustředit na rabování černokněžnickovy pokladnice, a družinívi inteligenti mohli prozkoumat rozsáhlou knihovnu.

“Studie o dlcích, Vlčím světem, panečku, to jsou poučná díla”, mudroval Darlen Moorhed, přebírající knihovnu. “A tady, Vivifica Mortum! Napsal hrabě Soyo. To mi něco říká”, pohládl se po pleši elfí kouzelník Rien Gwardit. “To je přeci ten, jak jsme s ním bojovali v Soyohradu”, ozval se Darlen, který se na výpravu dobře pamatoval. “Tam umřel tatínek”, posmutněl Allen Moskyt, který si pohled na zmrzlé tělo svého otce, přivezené na saních, pamatoval též. “Tak to si počtu”, vstrčil Rien objemný svazek do torny a pokračoval v prohlédávání knihovny, litujíc, že s sebou druzi nemají vůz nebo alespoň pár mezků, aby mohl odvézt všechno.

Po kompletním vyrabování věže vydal vůdce rozkaz toto doupě vypálit. Následně se druzi za obvyklého reptání proměnili v dělníky a jali se rozebrat a poškodit přehradu. Když se dílo podařilo dokončit, spatřili dobrodruzi mrskat se uprostřed bahna a vyplavených mrtvých těl rozličného dobytka obří oliheň, posledního živého potomka nečistého spojení nekromanta a smilnice. Ta se marně snažila odplazit zpět do mírného toku špinavé řeky, dobrodruzi ji však brzo dostihli a následně zasypali šípy. Netvor ale nebyl ani na suchu zcela bezbranný, a na družiníky brzo začala nepříjemně dotírat chapadla chobotnice. Některá sežehli kouzelníci svými blesky, pár jich usekl Harez svým skvělým mečem, ale stejně se nebezpečně obtáčela kolem hrdinů. Nakonec se Harez rozběhl, zatočil nad hlavou mečem, odsekl dvě dotírající chapadla a skočil obluď přímo na neforemnou hlavu, načež zabol meč hluboko mezi její oči. Oliheň zdechla a chapadla bezvládně dopadla na rozbahněnou půdu. “Tak to bylo o fous”, oťel si zkrvavený Dyni zpoceně čelo. Už se sotva držel na nohou. A nebyl sám. Všichni si notně oddechli a začali se hrabat ze špinavého bahna.

Následujícího dne se družiníci vrátili do Erkeny, kde sdělili radostnou novinu o svých úspěších. Nutno dodat, že k obrovskému a spontánnímu nadšení místních obyvatel. Dyni nelenil a hned se vydal vyhledat hobitku svého srdce, sličnou Anju. Během Dyniho dobovatelských snah se druzi poflakovali po městě, bavíce se vypravováním o svých hrdinských činech a pitím

starostou Rorejsem uděleno čestné občanství města Nurn. Na základě zmíněné události byl mi starostou Moskytem nabídnut ke koupi dům. Od šestnáctého ponovoroku 1075 tedy vlastním výstavní elfské stavení. Čtvrtého chladna roku 1075 proběhly nové starostenské volby, ve kterých jsem se z důvodů, jež pro obsah listu nejsou podstatné, rozhodl nekandidovat, a které zpečetily tebe jako nového starostu s veškerými právy a povinnostmi z aktu vyplývajícími. Z toho vyplývá, že jsem zažil éru dvou starostů. Nemohu být tedy považován za náplavu, míním. Můj list není možné bez poznámky odložit jako podpal do krbu.

Před časem jsem publikoval studii o životě a díle velkého učenice a dobrodruha Riena Gwardita, nazvanou Rien Gwardit: Elfí velíkán a vizionář. Tato práce se setkala s širokým ohlasem odborné i laické veřejnosti nejen doma (míním v Gwendarronu), ale i v cizině (míním doma). Při své práci vycházel jsem z velmi bohatých pramenů, které spojovalo místo vydání - Liscannor. Zde mám na mysli obecní občasník Lyškánoru, Historii Nurnské družiny a podobně. Jedním z důležitých pramenů, jichž jsem užil, byly takzvané novinky liscannorské.

Novinky liscannorské, jejich pečlivé shromažďování, spisování a zveřejňování, byly vždy, jak dokládají úvodní autorizace, doménou starosty obce. Dle jisté pravidelnosti, s jakou byly vydávány, soudím, že publikování výtahu událostí bylo chápáno jako povinnost. Poslední povinností bylo učiněno zadost roku 1070, poté vinou ataku duševní choroby starosty Moskyta a krátkého úřadu starosty Myšilova novinky vydávány nebyly. Toto období nicméně nakonec pokrýval znovuzvolený a již duševně stabilní starosta Moskyt letošního roku, když přepsal a publikoval poznámky zesnulého Myšilova. Sám však během svého úřadu nevydal nic a ty, Bolbuchu, také ne. To znamená, že v rozmezí let 1071-1075 neexistuje základní pramen pro budoucí bádání. To jest bádání těch, kteří pochopí a budou moci čerpat.

Chápu starostenský úřad liscannorský jako kontinuum, nezávislé na tom, či zadek právě zahrívá jeho sesli. Z tohoto pohledu, obzvláště přihlednu-li k tomu, že exstarosta Gerllod Moskyt již také není mezi živými, leží zodpovědnost za shromáždění a sepsání klíčových událostí ze zmíněných pěti až šesti let jenom a pouze na tvých bedrech. To samé platí pro časy budoucí. Ve svém kandidátském projevu, kterému jsem naslouchal s obzvláštní pozorností, jsi hovořil o dodržování

pravidel, životních zkušenostech a moudrosti stáří. Hovořil jsi také o nutnosti věnovat obci veškerý čas - i proto ses zřekl dobrodružného života. Z tohoto důvodu tě žádám, abys této věci věnoval část svého času a uvedl ji do pořádku za sebe i za své předchůdce. Věřím, že každý z pamětníků ti bude nápomocen radou či vzpomínkou.

Na závěr chci říci jediné. Neplatí to však jenom o obci, ale o jakékoli dějinné události. Lidé mají krátkou paměť. Dějinná událost je zapomenuta, není-li uchována následovníkům v písemné podobě. Písmáctví je jedním z důležitých pilířů, které elfím národům udržely jejich velikost. Znáš to i ve svém malém pojetí, to jsem si jist. Nesepteš-li s dlužníkem úpis, nic ti nevrátí. Tomu bys mohl rozumět spíše, než kdybys tu obšírně hovořil o pojmech, jako jsou čerpání, vědění a tak podobně.

Bud' dlouho zdrav, trpaslíku!

Jorchen Kierke
obyvatel Liscannoru

Bylinky

Z Baldovy pozůstalosti

Dlouhá léta jsem sloužil jako felčar a za tu dobu jsem se mohl přesvědčit, jaká síla se skrývá v přírodních produktech. Není snad nemoci, na kterou by jste nenalezli v přírodě odpověď, či alespoň ulehčení v tíživé situaci. Bylinky jsou zkrátka čarovné. Pomáhají i tam, kde se zdá vše ztracené a dokáží si poradit s nejedním problémem. Chtěl bych se touto cestou podělit o své zkušenosti, doufajíc že snad tento přehled může v budoucnu pomoci.

Ideální jsou pochopitelně produkty čerstvé, nicméně vegetační doba většiny bylinek nám neumožňuje jich používat po celý rok tak jak by jsme chtěli. Z tohoto důvodu se používá několika procedur, jak uchovat účinky rostlin pro nezbytnou chvíli. Nejvíce rozšířené je tak sušení. Sušení bylinek však nesmí probíhat na přímém slunci, které by mohlo nenávratně zničit účinky, leč sušíme na suchém, stinném místě s dostatkem čerstvého vzduchu a to buď zavěšením ve svazku či rozprostřením ve slabé vrstvě, ideální na to je spletená ošatka z proutí, která umožňuje přístup

válečník. Posledním členem výpravy, zastupujícím válečnické řemeslo, byl kroll Zlochor, jehož mohutná postava se teprve nedávno objevila ve dveřích hostince U hrocha, kde potulný válečník hledal nějakou práci. Nutno dodat, že nebyl žádným nováčkem, a navíc se z dřívější znal s Kutoušem Králíkem, pročež byl přijat do družiny.

Dobrodruzi po několika dnech jízdy opustili relativní bezpečí krajů gwendarronských a projížděli nestabilními zeměmi jihovýchodu. Byli již na cestě více než dva týdny, když se v malém městečku jménem Slapelant rozhodli doplnit zásoby a rozběhli se po trzích na náměstí. "Pane, přijměte osvěcení Very a váš život se zlepší", zatahal za rukáv Darlena Moorheda pochybně vypadající mužik v hábitu. "Co to mektáš, chlape? Jaký život? Jak zlepší?", obořil se na něj chodec přísně. "Vera přijme každého do svého svého objetí, dejte se k nám a poznáte to na vlastní kůži", mektal dál ten podivný muž. "Nepotřebuju děvku, obejdo. Klid' se mi z cesty, sic ti hnáty zlámu", pohrozil elf a odstrčil zděšeného nebožáka. Dav se za ním zavřel.

Chlap ale očividně nebyl sám. "Chceme zlepšit váš život", zazněl náměstím řev od skupinky podobně oděných individuí. "Dejte se k nám a Vera se o vás postará". Kolem se začal slézat dav a náměstím zněla další prázdná hesla pochybných fanatiků. Někteří lidé projevovali zájem o členství mezi stoupenci pochybné bohyně, jiní přihlíželi, občas někdo i nadávku vyřkl. Nemálo nadávek pocházelo z úst Nurnských, kteří měli na podobné pomatence vlastní názor. Jen Myšilovovi se verbování líbilo a hlasitě povzbuzoval Veřiny stoupence. Kutouš Králík však byl jiného názoru. Ve strouze sebral několik psích výkalů (jako alchymista, zvyklý hrabat se ve všelijakých sajrajtech, byl na podobné věci zvyklý) a jal se je metat po podivných kazatelích. Jeho muška byla neomylná a záhy měl nejhlasitější fanatik, zřejmě jakýsi předák, psi exkrement rozplácly na čele. Prvním úmyslem fanatiků bylo malého odvážlivce inzultovat, ale když si všiml Zlochora, stojícího za Králíkem jeho ochrana a pohrávajícího si s masivní palicí, raději se stáhli. Dav vrískal smíchy a v této nepřátelské náladě si vyznavači raději sbalili fídlátka a odebrali se pryč. Nezastavilo je ani Klabzejovo pokřikování: "Stůjte, počkejte, hovno přece nemůže zastavit myšlenku!".

Dalšího dne dobrodruzi pokračovali v cestě a na veselou příhodu by se zapomnělo, kdyby se pojednou z lesa neozval zběsilý řev a na Nurnské se nevyvalil špinavý dav vyznavačů Very, nad hlavou mávající sukovicemi, cepy a vidlemi. Pomsta ovšem nedopadla tak, jak by si věřící představovali.

Asi dvacítká fanatiků se zakrátko válela v prachu cesty. Bojovali do posledního dechu, oči jim zářily bojovým zápallem a jejich zuřivý křik plašil vrány v okolí. S Veřiným jménem na rtech však také do jednoho padli. Nebylo nikoho, kdo by je litoval.

Trvalo další tři dlouhé týdny, než družina dorazila do Kurše. Zde se nacházelo velké překladiště, a tudíž se tu pohybovalo velké množství krollích dělníků, kteří snášeli náklad mehaje z hor. S krolly si Nurnští docela dobře rozuměli a nečinilo jim problémy s nimi popít v místní hospodě. Když kroll Zlochor navíc porazil místního šampiona v páce, byl důvod k oslavě nasnadě. Snaha získat od krollů nějaké důležité informace se zcela minulá účinkem. Snad jediné potvrdili slova krále, že mehaje se poslední dobou přepravuje méně a je tudíž méně práce.

Dalšího dne družiníci vyrazili nahoru na náhorní plošinu. Tam se dobrodruzi pokusili získat nějaké kloudné novinky přímo od pěstitelů, ale ti naopak o poklesu nevěděli nic. Obchod s mehajem byl kontrolován státem a tudíž byla úroda vždy odváděna do státních skladů. Co se s ní dělo potom, už farmáři netušili. Další vyšetřování odhalilo, že nějaké informace by mohl mít krollí farmář z jižní výspy, který momentálně z ne zcela jasných důvodů seděl v base. Po dohodě družiny vyvolal kroll Zlochor rvačku a nechal se zatknout a zavřít, aby zjistil více. Ostatní družiníci mezitím zamířili za správcem oblasti, jistým Sovilou Izubem.

Správce nevyपाल, že by měl radost z návštěvy Nurnských. Přesto nemohl nic dělat, neboť královské pečete byly prokazatelně pravé a dobrodruzi měli povolení k pátrání, takže se nabídl být s čímkoli nápomocen. Přesto se zdálo, že se snaží spíše mlžít, a tak Nurnští nakonec s podezřením odtáhli.

V noci byl pak podniknut celkem bezproblémový pokus dostat z poklidného maloměstského vězení Zlochora i krollího farmáře Ugha. Od něj se Nurnští dozvěděli množství zajímavostí. Například to, že směrem na jih se tajně vozí značné zásoby mehaje a dokonce se tím směrem buduje cesta, po níž by byla doprava snazší. Malí farmáři z té oblasti byli v podstatě vykázáni, když byly jejich farmy odkoupeny, často pod pohrůžkou násilí. On jediný se nedal, a tak byla jeho farma vypálena a on sám pod falešnou záminkou uvězněn. Že má v celé věci prsty správce, bylo téměř jisté. Utajení prý napomáhá také to, že jižní oblast hraničí s pralesem, kam se většina obyvatel bojí být jen přiblížit, což není divu, neboť

ochozu, aby bránil očekávaný průlom. Za ním se vydali Zlochor a Beryl. Elfí velitel jim po bok nahnal i několik trpaslíků. Po dvou dalších ranách se jednokřídlo utrhl z pantů a skřeti se převálili do pevnosti. Většina se jich zděšeně snažila vyhnout obrovité postavě krolla Zlochora a za snažší cíl mylně považovali malého Lúina. Několik krátkých rezavých mečů neškodně zarachotilo o statovu zbroj, načež začala jatka. Lúin systematicky pobíjel postupující skřety a zanedlouho se mu u nohou válela hromada posekaných těl. Za ním další skřeti útočníky likvidoval Beryl Sekera, zatímco Zlochor téměř zahradil průlom a drtil skřety kyjem na krvavou kaši.

Nadšení skřetů z úspěšného rozbití brány nemělo dlouhého trvání. Tlak útočící masy sice natlačil dovnitř ještě několik vzpírajících se skřetů, ale ti, vidouce strašlivý masakr svých druhů, snažili se dostat z dosahu Nurnských válečníků. Davem se šířila panika, která se rychle přešla na celou armádu. Po chvíli už byli všichni skřeti na útěku. Druzi ještě pobili pár z těch, kterým se podařilo proniknout do opevnění a neměli se jak dostat ven, a bylo dobojováno. Družinové felčari Moorhed a Myšilov obvázali všem utržené rány, ale zranění naštěstí nebyla vážná. Zbytek posádky však dopadl hůře. Řada trpaslíků byla vážně posekaná a nemálo jich padlo. Nakonec se do řeže museli zapojit i elfové, a i oni přes své zbroje utřžili řadu šrámů a byli mezi nimi padlí. Přes vítězství tedy nevládlo v táboře velké nadšení.

Bylo jasné, že se skřeti hned tak nevrátí, takže se dobrodruzi po ošetření všech šrámů neměli proč v opevnění zdržovat. Elfí velitel jim sice poděkoval, ale oznámil jim, že jako odměnu za pomoc je nezatkne a nechá je volně odejít. Loučení tedy nebylo nijak srdceryvné. Trpaslíci Nurnské alespoň nasměrovali směrem ven z Trindindolu a důrazně varovali dobrodruhy před vstupem do lesů, kde řadí hraniční druidi, likvidující nelítostně každého, kdo by se snažil projít.

Nurnští se sotva dostali z dohledu opevnění, když je dostihl jeden z trpaslických dělníků. Měl jen mošnu s nejnnutnějšími věcmi a masivní krumpáč. Sdělil družiníkům, že se jmenuje Tufer Tuvar a rád by využil možnosti uniknout s družinou z této prokleté země, a přestat otročit elfím pánům. Nebohý trpaslík byl tedy přijat do společenstva.

Dva dny Nurnští stoupali směrem k nejvyšším horám. Hraničáři občas objevili skřeti stopy, ale přímo na skřety druzi nenarazili. Hlavně díky tomu, že se vyhýbali schůdnějším cestám a

plahočili se kdejakým roštím, aby unikli nevtíkané pozornosti ať už skřetů nebo elfů. Neušli však pozornosti věčných průvodců špinavých skřetů a nejlepších stopařů vůbec, vlků. Smečka zaútočila za noci, kdy má vlčí čich převahu nad lidským zrakem. Spící hrdiny probudil řev hlídkujícího Kutouše, ve kterém by se ve chvíli, kdy se ve světle mihotavého ohýnku objevil první stín, krve nedořežal. Dobrodruzi se začali hrabat z dek a spacích vaků a sápat se po zbraních, bránice se ostrým zubům lýtých šelem. Tábor se ocitl v naprostém zmatku, ale naštěstí se zkušenější dobrodruzi rychle zorientovali a vlky pobili, aniž by kdo zahynul.

Ani po zbytek noci však nebyl Nurnským doprán klidný spánek. Obloha se totiž zatáhla mraky a přihnala se zuřivá horská bouře. Celé následující dopoledne se druzi krčili pod převisem, aby byli alespoň trochu chráněni před řáděním živlů, a až po třetí hodině odpolední se mohli dát zase na cestu. Nálada byla nevalná. Zde ve vyšších polohách vládla značná zima a ne všichni dobrodruzi na to byli připraveni. Zejména Darlen Moorhed byl na toto počasí poměrně nalahko a začínala ho trápit horečka, rovněž elf Šírkéz pokašlával. Lúinovi povolily podešve okovaných bot, ale naštěstí byl přítomen Kutouš Králík, který vždy a všude tahal s sebou plné tony náhradních dek a šatů na převlečení, takže měl též tři páry bot, z nichž jedny statovi půjčil.

Dalšího dne prošli Nurnští konečně nejvyšším průsmykem a začali sestupovat. Podle uprchlíka Tufera zde již končil Trindindol a začínala země, obývaná skřety, kteří poslední dobou nabyli na síle a nyní se do Trindindolu hmulí. Dobrodruzi tedy zachovávali obezřetnost, ale šlo se jim přeci jen již veseleji. Další čtyři dny nepotkali ani živáčka, s výjimkou několika horských syslů, kteří jim trochu zpříjemnili chudý jídelníček. Družina však díky tomu poněkud povolila v obezřetnosti, na což mohla krutě doplatit.

Stopy tábořišť totiž zjevně neunikly pozornosti skřetích hlídek, a tak se po stopách hrdinů vydal skřeti oddíl s vlky. V nepřehledném terénu zůstali pronásledovatelé neviděni a díky vlkům se mohli nepozorovaně přiblížit i pod rouškou tmy. Mazaně počkali na půlnoc, kdy je spánek nejhlubší, a zaútočili.

Naštěstí pro družiníky nadělali skřeti dost hluku, takže hlídka stačila ostatní vzbudovat dříve, než skřeti vpadli do tábora. Dobrodruzi se sotva rozkoukali a hotovili se k jakés takés obraně, ale při útoku ze všech stran nebylo mnoho možností k vytvoření bojové formace. V noční tmě, kde

nebohý Kanimúra položil život, roztrhán nelítostnými dravci. Zkrvavení druzi nakonec stáli uprostřed hromady mrtvol. Nikde se nic nehýbalo. Teď bylo mrtvé město již opravdu mrtvé.

Po vyléčení nejhorších šrámů se druzi vydali prohledávat trosky. Především se podařilo nalézt sídlo pána této oblasti s cennými informacemi. Z dokumentů vyplývalo, že byl druidem z Dragolského hvozdu, uprchlým před tamními theurgy. Myšilov podle záznamů jeho pokusů na zvířatech usoudil, že to bylo pěkné prase, ale záznamy raději zabavil na pozdější prozkoumání. Byl to přeci jen druid a kdo ví, co z materiálů by se mohlo hodit. Především pojednání o tom, jak zlomit vůli zvířat pomocí obojků, vytvořených ze zvířecích šlach, působilo zajímavě. Byly objeveny i spisky o obchodu s mehajem a o prodeji ještěřů skřetům. Spojení se skřety bylo udržováno pomocí tajemné brány, aktivované v určitou dobu takzvaným verdilským prachem. Jednalo se o blankytně modrý prášek, který podle Kutouše Králíka jen zářil magií.

Bránu dobrodruzi našli opodál na prostranství, které dříve bylo nejspíš hlavním náměstím. Po deseti schodech se vyšlo na vyvýšené pódium, na němž stály čtyři otesané menhiry. Mezi nimi se klenulo šest oblouků bran, vytvořených z ohlazeného kamene. “Takže to zkusíme zapnout?”, zeptal se Beryl Sekera, který jako vždy neposlouchal. “Beryle, jasně se tam píše, že se brána musí aktivovat z obou stran”, trpělivě se jal vysvětlovat Darlen Moorhed, který veškeré dokumenty podle svého zvyku pečlivě prozkoumal, a nyní se jimi prohraboval. “A to se podle těchhle papírů stane... čtvrtýho deštna”. “Aspoň máme čas dát se dohromady”, podotkl vůdce výpravy Lúin Nórienský.

“Hele, Kutouši. Co pořád lozíš do tý džungle? Ještě tě něco sežere”, zavolal Lúin, opékající na ohni jakési zvíře připomínající sviště, na hobitího alchymistu, který se právě vynořil z křovisek. “To víš, hledám kytky”, odvětil Králík a přisedl k ohni. “A na co jako potřebuješ kytky?”, podivil se Beryl Sekera, válející se opodál, žvýkaje slámkou. “To je tak. Když jsme se tehdy dozvěděli, že pojedeme na jih, pořídil jsem si v našem alchymistickém cechu takovou šikovnou knížku, která se jmenuje ‘Užitečná květena jižních hvozdů’ od pana Brambase Rupeho”, rozvyprávěl se alchymista. “Je tam spousta obrázků a popisy květin a rostlin, které se tu dají nalézt a dají se z nich získat tolik ceněné alchymistické suroviny”. “Tak hlavně zas nelov hady, ať ti Myšilov nemusí vysávat jed z

rány”, obával se o Kutoušovu bezpečnost Lúin. “Jo, s hadama si už radši nebudu nic začínat”, otfásl se Králík nepěknou vzpomínkou. “Ale je to škoda, ty jejich jedy bych rád prozkoumal”. “Tak hlavně né na sobě”, zachechtal se Sekera.

Tak ubíhaly dny, kdy druzi čekali na aktivaci brány. Za zmínku stojí jen chvíle, kdy se mezi troskami objevila osamocená postava. Ukázalo se, že je to osamělý elfí poutník jménem Šírkéz. Vydal se do pralesa hledat prastaré elfí město, které tu mělo kdysi stát, aby snad našel nějaké stopy z elfí historie. Díky tomu, že dotyčný uměl trochu kouzlit, byl přijat do společenstva, kde kouzelník momentálně citelně scházel. Také druhům sdělil, že se nacházejí v dávném městě Euferial.

Euferial, Trindindol, Váles Dimoriel – elfí města, o nichž se ví, že byla spojena. Při velkých rasových bouřích, kdy byl Euferial zničen a vypálen do základů, byli z Trindindolu vyhnáni všichni lidé a město s okolím bylo za pomoci vysoké magie odděleno od ostatního světa neprostupným hvozdem. Dnes již není známo, kde tato města ležela, neboť od této události uběhlo již více než sto padesát let.

*Maxilia Gortru
Velká města starého světa, sepsáno r. 883*

Po několika dnech čekání nastal konečně kýžený den. Druzi se v plné zbroji seřadili před branou a Kutouš, jakožto odborník, rozsypal kolem verdilský prach. Přesto se ještě pěkných pár hodin nic nedělo, a hrdinové povolili obezřetnosti a posedávali či polehávali kolem. Slunce již zapadlo a na obloze jasně svítil měsíc, když se vzduch v jedné z bran začal vlnit a místo průhledu na zbytek náměstí se v ní vytvořila jakoby vodní hladina. Vůdce vyskočil na nohy, hodil si na záda sbalenou tornu a s mečem v ruce se postavil před bránu. Ostatní se postavili za něj, zbraně připravené. Tak vstoupili do brány. Ke svému překvapení se ocitli uprostřed místnosti plné elfů, kteří však nevypadali o nic méně překvapeně. Elfů bylo příliš, než aby se družina pustila do boje. Únik branou zpět se okamžitě ukázal jako nemožný, takže dobrodruhům nezbývalo, než se elfům vzdát. Družina tak byla zatčena a uvězněna.

Cestou do vězení se druzi dozvěděli, že se dostali do bájného Trindindolu, který dosud znali jen ze zmateného vyprávění Riena Gwardita.

Když hlasy volající po vysvětlení osudu peněz neustávaly, trapně se vymlouval, že je prozatím uschoval. Přesto se nezdálo, že by je hodlal vydat. Jelikož nebyla síla, která by ho donutila něco říci na svou obranu, o odstoupení nemluvě, nezbylo nakonec občanům, než útrpně čekat na nové starostenské volby a doufat, že ves nepostihne žádná nečekaná událost, která bude potřebovat rázného starostenského zákroku.

Na trampoty ve vesnici dal zapomenout příjezd muže, který se představil jako Byrg Básník. Ten družiníkům vyprávěl o svém zmizelém bratru Borkovi, po němž zbyl jen jeho deník, který měl rozumně s sebou.

* * *

Deník Borka z Košehradu byl publikován v Lyškánoře 52/1062 (pozn. vyd.)

* * *

Více toho po milém Borkovi nezbylo. Byrg naléhal na družiníky, aby se vypravili na tajemný hrad Norgyd, poklady v něm ukryté zaručeně uspokojí nenasytná srdce dobrodruhů, a všechny si mohou ponechat, jeho zajímá pouze osud jeho bratra. Nakonec se našlo několik odvážlivců, kteří se nechali přesvědčit a rozhodli se na vlastní oči prozkoumat tajemství hradu Norgyd. Těmito ováživci byli liscannorský starosta Darlen Moorhed, zkušený theurg Dyni Longodon, zvolený za vůdce této výpravy, ostřílený válečník Harez, jeho kolega, neméně ostřílený Yall Rebled, trojici válečníků doplňoval bývalý zemědělec Rabiňák Švácnul, nechyběl lesní muž Klabzej Myšilov, zcestovalý elfí mág Rien Gwardit a jeho kolega Karabas Vrána. Něžné pohlaví na výpravě zastupovala hobitka Wiki.

Tak se sychravého podzimního rána vydala Nurnská družina znovu na výpravu za dobrodružstvím. Cesta gwendarronskými kraji probíhala klidně, a ani po překročení hranic družinu nepotkala žádná zvláštní příhoda, takže trvalo jen něco přes týden, než dobrodruzi dorazili do vsi Lakýš. Místní obyvatelé jsou si vědomi velkého zla, které na hradě sídlí, a do jeho blízkosti se neodvažují. To ale tlupu liscannorských hrdlořezů nemůže odvrátit od jejich úmyslu. Družiníci přespali a časného rána pokračovali dále po cestě k hradu. Na jakési pasece zanechali koně a výstup na kopec k hradu již absolvovali pěšky. Před polednem již stanuli před hradní branou.

Zatímco se družiníci dohadovali, jak bytelnou bránu otevřít, objevil se na rozbořeně

hradbě pohyb a mezi dobrodruhy dopadlo několik předmětů, které vzápětí s velkým rachotem vybuchly, pročež nebylo těžké usoudit, že se jednalo o bomby a ohnivě hlíny. Dobrodruzi byli těžce poraněni, a jelikož záplava výbušnin neustávala, dali se na zběsilý útěk ze svahu. Životem naštěstí vyvázli všichni, ale když se sešli na pasece, kde zanechali koně, zjistili, že jsou tito pryč. Numští si tedy vyléčili rány a dali dohromady plán útoku na neznámé obyvatelé hradu.

Jak se zakrátko zjistilo, hrad byl obýván místní tlupou lupičů, kteří v něm našli bezpečný úkryt před spravedlností. Zbídačení lupiči, chudí jako celý kraj, si tentokrát díky kouzelnickému umění Rien a Karabase příchodu družiny nevšimli, a následnému drtivému náporu liscannorských válečníků nemohli odolat. Trvalo jen pár chvil a zbytky lupičských těl se válely po celém hradě.

Numští se tak stali pány hradu, který byl až na několik lupičských brlohů zcela prázdný. Druzi však z deníku dobře věděli, že vstup do podzemí bylo třeba hledat ve studni, kde jej také našli, a s průzkumem nebylo proč otálet. Ukázalo se však, že podzemí je stejně rozsáhlé jako nebezpečné. Především se podzemí jevílo být obýváno podivnými poloprůsvitnými černými muži, kteří byli družinou odhaleni jako uctívači Urg'huula, starající se o to, aby měla stvůra stále dost čerstvých mrtvol k snědku. Zároveň se ukázali být nebezpečnými válečníky, jejichž mečům podlehl nepříliš zkušený Rabiňák Švácnul.

Družina se navečer stáhla z hradu, aby si vyléčila utržené šrámy a odpočinula si před dalším prohledáváním podzemí. Ráno se druzi do podzemí vrátili, ale chyběl jim zkušený kouzelník Rien Gwardit, kterého postihla jakási slabost, což byla citelná ztráta. Druhý kouzelník, Karabas, zvaný Vrána, se snažil svého staršího kolegu nahradit, ale přecenil své síly a rovněž padl v boji s černými muži. Podzemí se zdálo nekonečné a bylo obývané nemalým počtem nejružnějších oblud. V těžkém boji s několika neznámými netvory padl barbar Harez, a jen díky obětavosti hobita Dyniho Longodona a Yalla Rebleda byla jeho mrtvola vytažena ven.

Venku nastala hádka nad barbarovými ostatky, jelikož v družině bylo několik lahviček oživovacího elixíru, ale ne všichni byli ochotni jej na Hareze použít. Zejména Darlen Moorhed a Rien Gwardit by si rádi kouzelnou kapalinu schovali na pozdější dobu, kdy by se snad něco podobného přihodilo jim. Opačného názoru však byli Dyni Longodon a Yall Rebled, kteří nakonec, věrní

dorazíme do toho Sillu a sem zvědavej, co budeme dělat”, posteskl si vůdce Burbbag. „Neboj, já ti poradím, já radit umím”, usmál se na krola jeho věrný přítel Darlen…

Následujícího dne se před družinou objevil Sill. Staré město obehnané hradbami, které nesly stopy války. Družiníci se ubytovali se v hospodě U perutě a šli obhlédnout město a zjišťovat informace, které by jim měly pomoci při pátrání po tajemném Bartoloměji Drápovi. Na jedné ulici je minul fanatický dav, který táhl povoz s malým hrbatým mužem, odděným do purpurového roucha a s holí v ruce. Jednalo se o Jerguše Zvěstovatele, pomateného hlasatele nového světa a boha Achrabata. Družinu místní informovali o tom, že tento pomatenec získal hodně přívrženců za občanské války, kdy se k němu přidávala spousta uprchlíků a nuzáků. Náhle se ozval křik z nedaleké ulice. „Přepadli Peloucha! Přepadli kupce Peloucha! Maj rukojmí!“. Družina se vymotala z fanatického davu a běžela udaným směrem. Dům byl obsazen několika ozbrojenci, kteří požadovali peníze. Pro výstrahu již popravili jednoho z rukojmích. Okolo domu se motal dav čumilů a několik halapartníků z místní posádky pod vedením starosty Bubna. Numští se nerozpakovali a zaútočili. Jejich akce skončila úspěchem, který byl zkalen pouze smrtí kojence Pařízka Peloucha, kterého darebáci použili jako živý štít. Překvapením byla také precizní výbava pobitých hrdlořezů, jedovaté šípky a výbušniny. Nurnští se tak dostali do přízně místního starosty. Tím byl člověk Buben, který si trpce postěžoval na stálý boj se zločinností.

V hospodě U perutě se nepodařilo najít žádnou stopu, a tak se družina rozhodla prozkoumat oblast Mrtvé paseky, území přes které vedla, podle starosty, pašerácká stezka. A skutečně zde dobrodruzi narazili na starého úchylného druida Gleriáše Hada, ovládajícího temné vědění Machraků. Souboj byl obtížný, Gleriáš povolal na svou ochranu starý strom i oživlé kůže lesních šelem. A právě jedna z nich zabila kudřka Morna Hipsu. Dobrodruzi použili na odporná stvoření zapálené lahve s olejem, z nichž jedna trefila také proradného druida. Hořící postava, proklínající Nurnské hrdiny, několik dobrodruhů ještě nějaký čas strašila ve snech. Po chvíli však padla do prachu a Numští, překročivše zuhelnatělý škvarek, jali se prohledávat Hadovo obydlí, kde našli množství pašovaného zboží a náznaky toho, že Mrtvá paseka sloužila skutečně jako překladiště pašovaného zboží pro jistého Bartoloměje Drápa. Družina pohřbila statečného Morna Hipsu a po příchodu do Sillu za něj vzala náhradu v osobách hobita Krubroka Krouka, který toužil uplatnit své kouzelnické nadání, a sličné hobitky Violy Pelouchové, která toužila pomstít smrt

svého malého bratříčka.

Intermezzo 3

„Stejně, když vo tom tak přemejšlim, tak pořad nechápu, proč nám nějakej místní darebák Dráp posílal tu bombu? Dyt' nikdo z nás přece není vodsad'. Dráp si tady pašuje a vydírá místní. Co je mu do nějakýj Nurnskýj družiny?“, rozčiloval se trpaslík Třaskatul. „Helejd'te, a co když ten Dráp má víc jmen a používá je, jak se mu to hodí? Ostatně, když už jsme u tý bomby, tak mě něco napadlo. Pamatujete si na Mondragonskej atentát? Na toho grázla Drapláka? Já to znám z Historie, ostatně jako vy všichni tady, ale ten Draplák to přece tenkrát přežil, ne?“, zamyslel se Dyni. „Nepřežil. Všechny tyhle hajzly pobíl Páin, rozsekal je U hrocha“, namítl Harez. „Ba ne. Draplák mezi nima nebyl, ten utekl hned po tom vejbuchu. Hospoda Na provaze tenkrát vyletěla celá do luftu. Většina těch, co to měla na svědomí, se vrátila do Liscannoru, zřejmě aby rabovala. A to se jim stalo osudný, protože Páin je tenkrát rozsekal na cimprcampr. Ale Bukvoj Draplák mezi nima už nebyl, ten zmizel“, vložil se do debaty Darlen a pokračoval: „Podle toho, co se povídalo, tak většině těch spiklenců šlo o pomstu a peníze, ale Draplák byl podle všeho fanatik, pro něj byly peníze prostředkem a ne cílem“. „Jo, to je fakt. Podle všeho to byl takovej zamindrákovanéj úchyl. Slyšel jsem, že to měl malý a vošklivý“, pousmál se Klabzej Myšilov. „Jak malý a vošklivý? Jo tak…“, vyprskla Wiki a Viola se přidala. „Jo, a taky víme, že co se týče trhavin, tak to byl koumák. To zase všechna čest. Takže možná, že to do sebe začíná zapadat, i když to taky může bejt všechno jenom shoda okolností“, zabafal z dýmky Dyni. „He, jestli to byl s tou zásilkou skutečně Bukvoj Draplák, tak začínám mít motanici“, zahulákal Burbbag. „Motivaci“, opravil ho jeho věrný přítel Darlen…

S posvěcením starosty Bubna pokračovali dobrodruzi dále v prohledávání okolí. Narazili i na bezvousého trpaslíka Zrutala, který byl kdysi Bartolomějem mučen, protože s ním nechtěl spolupracovat. Zrutal měl od té doby takový strach, že si holil i vous, což je u trpaslíka takřka nemyslitelné. Mezitím se ve městě stále častěji konaly srazy přívrženců boha Achrabata pod vedením Jerguše Zvěstovatele. Družina také dopadla starostova písaře Jedlana, který měl přímé spojení na tajemného Drápa, jemuž podával informace o tom, co se chystá. Náhle do sebe některé věci začaly zapadat. Ukázalo se, že Dráp a Jerguš jsou jedna a táž osoba. Po vypáčení informací z Jedlana podnikla družina pochod přímo do místa zvaného Stržovna. Zde došlo

sypan sních. Skučící vítě se proháněl mezi zakrytými vozy, jedoucími z Nurnu. “Jak je to daleko?”, houkl jeden vozka z kozlíku za sebe, přitáhl oteče a zastavil. Přehodil si ovčí kožu přes nohy kvůli zimě. “Kousek, hned tamdle za lesem, u toho potoka”, odvětil řezníkův pacholek z druhého vozu. Vozka pohodil hlavou na znamení souhlasu a mlasknul na valachy. Koně se pohlí a kolona tří vozů vyrazila po rozblácené cestě směrem k Liscannoru.

“Jauúúú!”, vykřikl malý hošík po zásahu sněhovou koulí do obličejů. Huňatá čepice s ušima mu spadla do sněhu. “Aaaáá, to to pálí”, nařikal dál, jak mu tající sních stékal po krku. “Seš pěkněj blbeček, Gory, už s tebou nebudu kamarádit”. Větší, zavalitější chlapec v chundelaté vestě z berana, stojící o kus dál, jen pokrčil rameny, řka: “Dyt’ se ti nic nestalo, Eonne, tak co tak vyvádíš?”. “To tvůj tatík, Eodel, to byl jinačí řízek, ten vydržel víc”. “Nebo se tím alespoň chlubil”, neodpustil si ještě jedovatou poznámku starší Gory. “To tvůj, ten se jen cpal sladkým, že, že...”, rychle přemýšlel Eonn, “že skoro nemohl chodit”, odsekl. “No počkej, já ti rozbiju kebuli”, pravil prorocky Gory. “Nechejte toho, oba jste blbečci”, zakřičelo na hochy copaté děvče, s kterým hráli koulovanou. “Stejně jsou už voba pod drmem, tak co?”. Oba chlapci si museli přiznat, že Nilien, dcera Griffinova, má pravdu. “Mě už to stejně nebaví”, řekl Eonn. “Mám nápad”, usmálo se šibalsky děvčátko. “Pojďme na rybník, je zamrzle, budem se klouzat”. “No jo, ale co když na nás vyběhne porybnej?”, strachoval se Gory. “Neboj, ten je zalezlejší v hospodě”, odvětila Nilien. “Jééé, koukněte támhle na cestu”, zvolal najednou malý Eonn a ukázal prstem dolů z kopce. “To sou voni”, vykřikl Gory a rozeběhl se k vesnici. Ostatní děcka s křikem: “Už jedóóu”, běžela za ním.

S příjezdem vozů do vesnice se přípravy na oslavu nově příchodního roku daly do pohybu. Liscannor vypadal jako velký rozbzučený úl, a takto vydržel až do večera. Nadešla hodina, kdy v taverně U hrocha místní občané i přespolní sousedé usedli za hodovní lavice.

Netrvalo to dlouho a stolovníkům se začaly červenat nosy a jiskřit očka. “Tož, šumaři, mam sa gazdit bez muziky?”, hulákal již notně sežraný trpaslík Bouřňák Buřič s prolýsalým temenem a s o to mohutnějším vousem. Jako na povel začala vyhrávat kutálka z najatých hudlařů a šumařů. Ke stolu nurnských hrdinů, rozuměno štamgastů, přisedl mohutný prošedivělý barbar - veterán Drsol. “Chlapci, a jak to bejlo s tym strómem, co máme na rynkojc, vyprávějte”. “Ále, to

je dlouhá historie”, pravil plešatý elf, Rien Gwardit. “Stejnak je to hen blbě strom”, rozvedl debatu Buřič. “Nechej bejt, ogařisko, dyt’ plodí skoro zlatá jabka, teda zvlášť pro nás, alchemiky”, ozval se malý obtloustlý mužíček Dyni, kterému deska stolu sahala po krk.

“A jestli se někdo na ty zlatý jabka jen křivě podívá, má co dělat se mnou”, bouchnul pěstí do stolu obecní druid Myšilov. “Ně nadarmo sem byl jmenován Strážcem Janternu, řekni něco, Darlene, si přeci starosta”. “Se hned nedurdi, přeci nikdo nechce Janternu ublížit”. Zpoza stolu se zaleskly oči. ‘Mam tu v kapse ten svůj novej morfovací dryják, vypulnu ho a bude bžunda’. Malý mužíček dostal nápad a šibalsky se usmál. V sále rázem bylo ticho, jako když utne. Jen ostrý kvíl prasklé struny skřípek visel ve vzduchu. “Eh, co to, kdo, vy, vy dva, kterej z vás je pravej Myšilov?”. “Já”, ozvalo se dvouhlasně. Osazenstvo sálu nevěřicně koukalo z jedné osoby Myšilova na druhou, některým by i do otevřených hub mouchy lítaly, kdyby je neodpuzoval puch laciné kořalky. Stejný ošuntělý klobouk, stejné “rybí” oči, stejný vous i špína v něm. “Co čučíte?”, pravil druid, “pojdte ven a já vám ukážu, jak umím lízt po stromech, du na Jantern, holahou”. “Má recht, dem šici, já to umím taky”, rozvášnil se Buřič. “A to prr, to teda néé”, ozval se ten zaraženější druid. “Kurník, já du, náké potróblené strom, to ešťa zvládnú”, a to pravého druida vydráždilo. “Se sebou si to vyřídím pozdějc, ale tobě rozbiju hubu!”. Bum, prásk, ozvalo se, jak rozčilený druid dvěma háky uzemnil hranatého trpaslíka.

Té noci již krev netekla. Ráno sice Buřič dával u raního piva na odív díru po zubu, nicméně když pravil: “To doroste”, celá aférka tím zapadla. A malý mužík Dyni? Ten si oddychl...

Počátek roku poznamenal spor Rollandy Rugorské se starostou Darlenem Moorhedem o financování obecní ubytovny, zřízené kdysi k tomu, aby i nemajetní členové Nurnské družiny měli kde bydlet a nemuseli se potloukat po okolí, spát na skládce a žít se kradením slepic řádných občanů. Ubytovna přináležela obci, ale starala se o ní majitelka hostince U hrocha, Rollanda Rugorská. Jelikož současný starosta odmítl s paní Rugorskou o ubytovně jakkoli jednat, rozhodla se paní Rugorská ubytovnu uzavřít. To zvlášť nelibě nesl elfí čaroděj Rien Gwardit, který tam bydlel na černo a nechtěl ani slyšet o tom, že by měl za ubytování

došmajdal otýlý chlapík v zamaštěné zástěře. “Co to bude? Hádám, že tři zrzavý vody”, oslovil je. “Jo, a nákou kořalku. Hele, prej je tady ubytovanej člověk a s ním eště dva a maj vůz...”, položil Burbbag otázku. “Informace vo hostech neposkytuju. Jestli chcete nákou holku, tak prosim...”. “Jo, aha...”. Hostinského pohled padl na několik zlatáků, kterými Longodon pohotově trískl o stůl. Hostinský je sbalil. “Menuje se Hlíza a bydlí na dvojce v patře”, dodal ochotně. “Tak podivejte se, pane...”. “Kedluben”. “Pane Kedluben, doneste nám eště jedno a až ten chlap přide, tak nám dejte znamení”, slušně požádal Burbbag, kroll bez vychování, ale přesto s velkým nadáním pro vyjednávání. Hostinský sbalil další zlatku a souhlasil. Uplynuly tři hodiny. Naši tři dobrodruzi začali jevit známky požití, když se otevřely dveře a dovnitř vpadli dva mírně podnapilí burani, kteří zasedli k zadnímu stolu. Hostinský s trojicí korbíků se přitočil k Nurnským. “To sou ty dva, co patří k Hlízovi”, důležitě oznámil. Po další hodince se druzi konečně dočkali. Hostinský Kedluben jim mezi nově příchodními ukázal i nepřjemně vypadajícího asi padesátiletého muže, jehož tvář nesla nepochybně stopy neštovic. U pasu měl šavli a těžký nůž. Nepobyl v lokále dlouho, něco sdělil hostinskému a odešel. Longodon využil situace a předstíráje, že jde ulevit svému měchyři (za posledních několik hodin již asi pošestě), vyšel za mužem ke schodišti, které vedlo do patra. Stačila chvilka, sáhnutí do kapsy, vytažení malé baňky a její následné vypití. Muž mezitím zašel do patra. Asi by se divil, kdyby se otočil a spatřil by tam navlas takového chlapíka, jakým byl on sám.

Metamorfovaný Longodon se vrátil zpět a přisedl si ke dvojici buranů. Burbbag s Myšilovem dělali, že si jej nevšímají, a vedli řeči, které se točily převážně okolo Burbbagových družek a Klabzejových prasat. “He, šéfe, tak co, zadzinigal sis?”, otázal se metamorfovaného Longodona jeden z Hlízových průvodců. Longodon, coby synek bohatého statkáře, kterého vychovávala chůva, nepochopil, na co se ho ten několika kriminály prošlý člověk ptá, a tak pouze přikývl. “He, he, a jaký měla buzně?”, otázal se se zájmem ten druhý. “No jo, jo...”, Longodon stále nechápal, ale začínal tušit. “Pivo! Pro všechny!”, poručil Dyni, neboť potřeboval z té dvojice vypáčit co nejvíce. “Hele, Herendo, šéf nám vobjednává pivo, to se často nestává”, uchechtl se první, který se jmenoval Kudla. “Pche, stejně bude jenom jedno, vy líný kůže”, přitvrdil Dyni a pokusil se nasadit drsný výraz zkušeného mazáka, přičemž se snažil pokračovat v rozhovoru. “No, tak už se budem brzo vracet, co?”. “Jo, budem, a co? Ostatně jako po každý prácičce!”. “Cesta nám bude trvat asi stejně, jako když sme sem jeli?”, Longodon začínal být mazaně prohnáný. “No, já bych řek, že vo něco míň, když pojedem bez tý

bedny”, Herenda nechápal, na co se ho šéf ptá. “Ba, ba. Pojedem stejnou cestou”, Dyni stále doufal, že z některého z kumpánů vypadne něco konkrétnějšího. “Jako vždycky. Je vám něco, šéfe? He, he, asi byste potřeboval zase nákou ženskou”, následovala další nemastná neslaná odpověď. “Děte voba do prdele!”, ujelo Dynimu slovo, které ho chůva rozhodně neučila. Hobitovi došlo, že takhle to nemá cenu dál zkoušet a nenápadně pokynul Myšilovovi a Burbbagovi. Položil na stůl pár zlatek a oběma výtečníkům objednal další rundu.

“Sejmem toho Hlízu. Pokusíme se ho ale dostat živýho”, oznámil Dyni Klabzejovi a Burbbagovi. Oba mlčky přikýkli. Za několik okamžiků vykopl kroll Burbbag chatrné dveře na pokoji číslo dvě z pantů. Nurnští vpadli dovnitř. Hlízu načapali v nejlepším. “Vypadni, děvko!”, zařval kroll a nešetně strhl Hlízovu společnici z postele. “Co!?”, zaječel Hlíza a sáhl po zbraní. Vzápětí se nahý vymrštil na nohy a postavil se na odpor. Zasáhl Burbbaga do levého předloktí a notně mu pustil žilou. Pak však ke slovu přišel krollův meč, který rozdrtil Hlízovi rameno, klíční kost, žebra a skončil až v žaludku. Lehká holka začala ječet a snažila se zmizet z pokoje. Zasáhl ji však do temene úder Klabzejovy hole takovou silou, že na místě omdlela. “Tak z tohodle toho asi moc nedostanem”, konstatoval Dyni vyčítavě směrem k Burbbagovi. “Sek mě, no”.

Na tomto místě končí zápis Kutouše Králíka, který pojednává o výpravě, pronásledování a nakonec strašlivé pomstě na největším zrádci a vyvrhelovi, který se kdy ocitl v Nurnské družině. V pokračování zápisu budu vycházet především z poznámek některých dobrodruhů a obecního periodika Lyškánora - O.V.

Kutoušův zápis končí v okamžiku, kdy družinici zabíjejí dva podivné kumpány a dalšího dopadají živého. Byli to právě tito tři muži, kteří dopravili Nurnské družině podivnou truhlu, která měla po otevření explodovat a zmasakrovat co nejvíce lidí. Kdo za tím stojí? Brutálním výsledkem byla ze zajatce vypáčena jediná informace. Byli najati jakýmsi Bartolomějem Drápem v hospodě U perutě, která se nalézá ve městě Sill v Karwellu. Družiníkům se ještě podařilo zjistit, že všichni tři byli vybaveni padělanými dokumenty. Pak byl zajatec zlikvidován a družina se rozhodla k odvetné výpravě do země Karwell.

Pod vedením krolla Burbbaga se na cestu vydalo celkem jedenáct dobrodruhů hnaných touhou po pomstě. Po bok vůdci se postavil druid Klabzej

se spíše podivili brutálnímu jednání elfího mága. Ten ovšem od samého počátku dával najevo svou posedlost ohněm, která mu byla vštípena v jeho domovině.

Družina opustila podzemí a vydala se po relativně čerstvých stopách skřetů, které byly v okolí nalezeny. A skutečně, druzi po nedlouhé době narazili na skřety, pobíjející stádo dobytka. Rozhodným útokem však skřety smetli z povrchu zemského i s jejich velitelem, kterým byl jeden z potomků Nostrise a Lurgy.

Následujícího dne Numští konečně dorazili do Erkeny, hospodářského střediska uprostřed luk a pastvin, kde tvoří naprostou většinu obyvatelstva hobitů zemědělci. I tímto krajem protékala páchnoucí řeka. Numští byli s radostí přivítáni, zvláště po zprávách o pobití skřetích zlotřilců, a dokonce byli pozváni na místní hobití svatbu. Taková svatba je u hobitů záležitostí celé obcíny, jedná se skutečně o významnou událost, které se účastní celé příbuzenstvo a všichni blízcí i vzdálení známi. Numští se ovšem v záplavě svatebních hostů neztratili, každý si chtěl pořádně prohlédnout hosty z daleka. Dobrosrdečný Allen Moskyt vyprávěl malým hobitátkům strašidelné příběhy, zatímco Rien Gwardit se před důvěřivými hobitími venkovany chlubil značně přibarvenými historkami ze svého života. Rovněž Harez, za nestřídmeho popíjení lahodného hobitího piva, dával k lepšímu zážitky ze svých cest, ovšem podané po jeho barbarském způsobu, což mělo za následek, že některé slabší povahy se raději rychle vzdálily z doslechu.

Dyni Longodon, který sám, byv hobitem, mezi svatebčany docela dobře zapadl, se věnoval nejprve místním lidovým tradicím, ale později spíše přítomné sestře nevěsty, pohledné hoblite jménem Anja. Její krása vranigost'anova doslova vzala dech a on s ní strávil většinu oslavy v družném rozhovoru a tanci. Naučit se místní dupák bylo pro šikovného alchymistu dílem okamžiku, načež svou vyvolenou mnohokrát protočil v kole. Zbytek družiny se většinu večera a následné noci věnoval požívání lahůdek a prolévání hrdla hobitím pivem a silnou kořalkou, v čemž vynikal zejména trpaslík Bouřňák.

Následující ráno bylo pro některé dobrodruhy značně nevlídné, ale dobře naladěný vůdce všechny časně vykopal z postelí a zavelel k odchodu. Družina se vypravila proti proudu řeky ke starému mlýnu. Družina šla tiše. Mírný vánek chladil rozbolavělé hlavy dobrodruhů, ale stejně nikomu nebylo příliš do řeči. Silné hobití pivo s jedním udělá své. Dyniho Longodona sice netrápila kocovina, ale

ten zase mlčky vzpomínal na krásnou noc s krásnou Anjou. Když se za romantického svitu hvězd loučili, jelikož ctnostná hobitka již musela na kutě, slíbil jí Dyni, že se pro ni vrátí. Tak šli zvlněnou krajinou lybbsterského vnitrozemí, každý pohroužen do svých myšlenek.

Přítomnost družiny zřejmě nezůstala utajena ani nepřátelům, neboť za soumraku byla ze zálohy přepadena smečkou vlků a hejnem netopýrů, vedených velkým černým vlkem a okřídlenou ženou. Jelikož byli Nurnští napadeni ze všech stran, museli se do boje zapojit všichni hrdinové. Vzduchem létaly šípy a blesky, svištěly meče a sekery, a ozýval se nářek raněných. Nikdo nemohl zůstat stranou, šlo opravdu o život.

Nejudatnější se bil barbar Harez, u jehož nohou se navršila hromada vlků i netopýrů, včetně obou velitelů. Oba kouzelníci, Allen a Rien, vyvolali kolem sebe několik obrazů, aby soupeřům ztížili útok, a pak počastovali útočící šelmy svými blesky. Darlen Moorhed se oháněl chodeckým mečem, co mu stačily síly, Klabzej Myšilov zase točil nad hlavou masivní dubovou holí, rozdávaje rány na všechny strany, občas doplněné o nějaký ten magický úder. Malý Dyni Longodon, posílen několika svými kouzelnými lektvary, se bil jako ostřílený válečník a své počínání doprovázel kouzly z magických bezmegů. I trpaslík Bouřňák se snažil vyrovnat ostatním, ale jeho malé válečnické zkušenosti si vybraly svou daň. Zakrátko zmizel pod klubkem vlčích a netopýřích těl a byl zcela rozsápán. Zbytek hrdinů se však ukázal nad spojené síly vlčí smečky a netopýřího hejna, a po smrti svých velitelů se zbytek zvířat ztratil ve tmě. Ohledání černého vlka a okřídlené ženy přineslo poznání, že i oni patřili k povedené rodině.

Dalšího dne dorazila skupina gwendarronských dobrodruhů k tajuplnému mlýnu. Řeka pod náhonem prapodivně bublala a měnila barvu, protože Dyni Longodon neváhal a dal ostatním pokyn k útoku. Jako první prolétl dveřmi Harez a jeho barbarské instinkty mu ihned napověděly, že je v doupeti nepřítel, takže začal rubat, na co přišel. Mlýn byl plný vyžlat, která ale nebyla Nurnským rovnocennými protivníky a podlaha mlýna byla zakrátko kluzká krví. Druzi se prohnali mlýnem jako divoká voda a povraždili celou kolonii vyžlat i s paní domu, čarodějnicí Bringulou, zlovolnou matkou Nostrise Krveráda.

Ani v mlýně však nebyla nalezena odpověď na tajemné znečištění řeky. Nurnští mlýn tedy využili jen jako nocležiště a z rána se dali opět na pochod proti proudu řeky. Zde ovšem řeka

dlouhé době zavítal pošťák Hlůva. Svůj původní dřevěný samochod již vyměnil za malý žebříňák, do kterého byl zapřažen utmácený mezek pokročilého věku. "Prrr, Ferdo. Stůj!", Hlůva seskočil z vozu, láhev kořalky v jedné ruce, bič v druhé a zkušeným opileckým krokem se vydal přímo k Jeremiášovi. "Hej, hospodo! Nalej!", křikla ta troska na hostinského. "A máš peníze?", otázal se ho hobit. "Ně, a proč? Vezu vám zprávu a je dobrým zvykem dát poslovi panáka, nebo dva tři od cesty". "No, to máš pravdu, vydríduchu jeden. Tak já ti zatím naleju a ty si to vyřídíš támhle v té ratejné", ukázal Jeremiáš na dům starosty Burbbaga. Hlůva škytl a vydal se ukázaným směrem za broukání si nějaké prisprostlé písničky.

Přijetí u starosty Burbbaga bylo srdečné. Kroll pozval Hlůvu dovnitř, Maja nalila hostu pálenky a i vařený brambor přistrčila. "Helejd'te se, pane starosta. Mám pro vás zprávu. Došel vám do Nurnu balík, teda spíše truhla. Je to psaný na Nurnskou družinu a ponívaž ste starosta, tak vám to vyřizuju. Stavte se pro to do Dřevářské ulice u přístavu". Burbbag se cítil důležitě, ale pak jej něco napadlo. "A proč si nám to nepřivezl sem, he?". "Protože je to moc těžký a Ferda by se mi ztrhl", odpověděl Hlůva vítězoslavně, prolil si hrdlo pálenkou a vypořádal se zpět k Jeremiášovi, kde do sebe vrazil další.

Burbbag se postaral, aby se o došlé zásilce v Nurnu dověděli všichni. Hospoda U hrocha byla za chvíli plná. Vřelo to v ní jako v úle. "To bude určitě truhla plná prachů, někdo vod nás něco chce", ječel na celé kolo barbar Harez, toho i jiného času bezdomovec. "Nebo nám někdo posílá chlast!", přidal se správce rybníka a liscannorský opilec, hobit Dettor. Ještě dlouho se ozývaly různé nápady, co může být v té tajemné truhle. Když se chtěli druzi zeptat na všechno Hlůvy, byl již večer a nurnský pošťák byl dávno zpátky ve městě. Něco si však starosta přeci jenom zapamatoval.

Následujícího jitra se všichni zvědavci vydali koňmo do Nurnu. Na přepravu truhly si vypůjčili od pana řídícího Rhandira školní bryčku, na kterou se posadili ti, kteří momentálně nevlastnili koně ani jiné přepravní zvíře. Takových bylo hodně, neboť valná část družinových zvířat byla na minulé výpravě sežrána tlupou skřetů. K liscannorským se přidal i hobit z Vranigostu, Dyni Longodon, povoláním i koníčkem alchymista. Zvláště ten trpce vzpomínal na minulou výpravu, neboť kromě poníka přišel tehdy i o své skvělé polstrované sedlo. Ted' seděl namačkán s ostatními na bryčce, komíhal nohama a poslouchal Burbbagovy povídky o Mije a Maje.

Dřevářskou ulici našli snadno. O trochu déle jim trvalo, než se zorientovali mezi mnoha dřevěnými baráky, ale nakonec našli to, co hledali. Na jednom baráku byla neumělá cedule "Zásilky z

daleka", a pod tím připsáno "Správce p. Houba". Všude bylo ticho a nic se neozývalo. Starosta Burbbag šel ostatním příkladem. Pracně si přečetl ceduli, čímž dokázal, že Rhandirovo roční namáhavé úsilí přeci jen přineslo své ovoce, a zarval mocným hlasem: "Houba, Houba, vylez ven!". Chvilí se nic nedělo, ale za pár okamžiků se ozval rozespálý hlas: "Noblochu, běž se podívat, kdo to votravuje!". Nurnští se na sebe tázavě podívali. Je to možné? Vždyť je poledne a každý správný občan má přeci usilovně pracovat jako oni. Dveře vrzly a objevila se hrbatá postava. "Co je?". "Ty seš Houba, lenochu?", otázal se toho milého tvora trpaslík Drtinosa. "Ne. Pane Houbááá, to je pro vás", zaječel dovnitř ten člověk. Chvilí se nic nedělo, a teprve po hodně době se vypořádal hobití postava v papučích. "Houba, méno mé. Co chcete, panstvo?". "My sme Nurnská družina, co žije v Liscannoru, a prej tady máme takovou těžkou truhlu", odpověděl hobitovi slušně Darlen Moorhed. "Tak moment", zakabonil se pan Houba a práskl družině dveřmi před nosem. A opět se nic delší dobu nedělo. Nakonec se však družina dočkala. Pomocný dělník Nobloch vyvezl na dvoukoláku velkou bytelnou truhlici. "Tak, ještě podpis... kdo z vás to podepíše?", otázal se důležitě hobit Houba. "Já, ponívaž sem starosta", hrdě vystoupil do popředí kroll Burbbag. Houba se zlomyslně usklíbl: "A prosil bych pěkně čitelně a plným jménem. A taky tam připište, že ste to převzal v pořádku". Očekával, že něčeho takového nebude kroll schopen. Burbbag to však za pomoci ostatních dokázal. V nedalekém Liscannoru jistě zaplesalo Rhandirovo srdece radostí.

"No jo, ale co ted' s tím?", otázal se ostatních Klabzej Myšilov, milovník lesa a chovatel vepřů. Všichni se shlukli okolo bedny. Vypadala bytelně a celá byla potažena voskovým plátnem. Bylo tam napsáno: "Slovutná Nurnská družina, obec Liscannor, Západní Gwendarron", a o trochu níže bylo připsáno: "Určeno do vlastních rukou". Právě toto vyvolalo u většiny přítomných podezření. "Bacha na to, to může bejt výbušnina a všem nám to utrhne pracky", varoval nahlas hobit Dettor, družinový specialista na trhavinu. Ostatní se shlukli okolo a jejich pohledy prozkoumávaly truhlici, která se okamžitě stala podezřelou. Nakonec bylo rozhodnuto naložit bednu na bryčku, odtáhnout ji k Liscannoru a tam ji opatrně za vesnicí prozkoumat.

Pozdě odpoledne se družina vrátila do Liscannoru. Zásilka byla dopravena na louku za vsí. Okolo ní se utvořil zvědavý hlouček. Přišla se podívat i Wulpin Zivrilová, na které bylo již vidět nastávající mateřství. "Chachachá, tak co, kdy s náma zase někam pojeděš, tlust'ochu?", otázal se jí přídrzle obecní opilec Dettor. "Já vodrodím a hned zas

dobrého hobitího piva. Takové chvíle volna přijdou dobrodruhům po nebezpečné výpravě vždy k duhu. Přesto se časem začalo ozývat remcání. Dobrodruzi vybízeli Dyniho k návratu domů a v neposlední řadě k vyzvednutí zasloužené odměny. Hobití alchymista si tedy dodal odvahy a požádal Anju o ruku. Hobitka sklopila oči a souhlasila.

Zatímco se chystala svatba, odvedl Dyni družinu do Lybbsteru, kde byla družiníkům vyplacena odměna za úspěšné splnění úkolu. Bylo znát, že řeka již zapáchá o dost méně. Přesto bylo nutné vyslat výpravu dělníků na vyčištění řečiště od množství mršin, aby se řeka nákazy zbavila úplně. To už ale nebyla věc Numské družiny. Ta se ještě jednou naposled vydala do Erkenu zúčastnit se další hobití svatby, při níž o patnáctém deštnu pojal Dyni za ženu Anju Šťovíkovou...

Přes půl světa

Dwany Růžicka

(kronikový záznam o výpravě z roku 1056)

Bylo to uprostřed zimy, krajina byla pokrytá bělostnou peřinou, v které tak rády dováděly místní děti, když takhle jednou popíjel starosta Myšilov v hostinci U hrocha. “Ty, Jeremy”, pravil druid, hledící z jinovatkou pokreselného okna, usrkáváje ohřáté pivo, “kdy jsi naposledy viděl Herberta?”. Malý hostinský přicupital s ohřátou polévkou, která v tomto marastu starostovi jistě přijde k duhu. “Víš dobře, Klabzeji, že Herbert sem nechodí. Mý ženě zavraždil otce, ctihodného pana Pitku, takže se naší rodině vyhejbá. A zaplať bohové za to. Von se teda vyhejbá vůbec každému, vždycky byl tak trochu mešuge, víme?”.

“No jo, to je možný. Ale podívej se na jeho barák. V týhle zimě se ze všech komínů kouří, jenom na jeho je už několikadenní vrstva sněhu. A když jsem šel kolem, koukal jsem se po stopách, ale nic. Už pár dní určitě z domu nevyšel, možná dyl”. Tak rozprávěl ctihodný starosta liscannorský a dumal. Nakonec se rozhodl jednat. Dojedl polévku, dopil pivo a vydal se obejít vesnici.

Odpoledne toho dne za přítomnosti obecního hrobníka Nebuče Kanimůry a nového rybníkáře Kutouše Králíka, který na místo nastoupil po neschopném Arkussu Dettorovi, za jehož rybníkaření se jezírko změnilo v páchnoucí bahnitou břečku, za účelem nápravy, starosta vyrazil dveře bydlíště Herberta z Álfheimu. Podivína a uprchlého vraha našli zhroutčeného v plesnivém křesle a na

kost zmrzlého. Všude vládl smrad a příšerný nepořádek starého zapšklého mládence. Přítomní si také povšimli, že zemřel přirozenou smrtí a vykašlával krvavé hleny, nejspíš se zde jednalo o útok nějaké zlé epidemické choroby ze spíny, pravděpodobně tuberkulózy. Po tomto nanejvýš závažném zjištění přítomní dům opustili a starosta na sebe vzal odpovědnost a nechal dům zapálit, aby zamezil šíření případné infekce. Smrti tohoto podivína nikdo nelitoval, ba naopak, zejména potomci a příbuzní nebohého pana Pitky, kterého záluďný kouzelník kdysi odporně a bezdůvodně zavraždil, by mu přáli horší konec.

Herbert, žel, nebyl jedinou obětí letošní zimy. Na zápal plic zemřela také Bianka, hobitka, kterou Dyni Longodon vykoupil z otroctví v prokletém Wenarenu a přivezl ji do Liscannoru. Nebylo sice jasné, zda ve slečně Biance hledal zkušený theurg náhradu za svou nešťastně zesnulou lásku Anju, nebo jen opatrovníci pro svou malou dcerku. Druhým úmrtím v krátké době ve svém domě byl však upřímně zdrcen natolik, že se rozhodl zůstat doma a další výpravy se neúčastnit.

Byl stále ještě mráz a sněhová pokrývka stále zahalovala okolní lučiny, když se v Liscannoru objevil jezdec. Jak je u hostů obvyklé, zamířil nejprve do hospody, aby zahřál prokřehlé kosti něčím teplým. Netrvalo dlouho a na nového hosta se seběhla podívat většina vesnice. Jak se brzy vyjasnilo, nebyl to jen tak obyčejný host, ale posel kasulského krále Carmada II., Drus Moršic, s nabídkou práce.

Jak někteří sečtější dobrodruzi věděli, bohatství Kasulu bylo postavené na vývozu mehaje, rostliny, z níž se vařil velmi osvěžující nápoj. Sklizně této rostliny však v poslední době dramaticky poklesly, proto se král rozhodl najmout skupinu dobrodruhů, která by věci přišla na kloub. Numští, hotovi za peníze udělat cokoli, souhlasili s výpravou na jihovýchod a již druhý den se výprava dala na dalekou cestu.

Vůdcem výpravy se stal Lúin Nórienský, syn slavného Páina a krásné Lúniel, mladý, ale přesto již v boji zběhlý válečník. Nechyběla ani dvojice ostřílených hraničářů, chodec Darlen Moorhed a druid Klabzej Myšilov. Dále jeli liscannorský hrobník Nebuč Kanimúra, již protřelý válečník, Kutouš Králík, družinový kuchař a zároveň amatérský alchymista. Ze skládky za vesnicí, kde přespával, jelikož mu starosta pro opilství zakázal pobyt ve vesnici, se přivalil otužilý Beryl Sekera, nebetyčný opilec a příležitostný

vzduchu zespoda. Důležité je, aby si bylinka zachovala své původní vlastnosti, tj. barvu, vůni a vzhled, jinak dochází ke ztrátě účinnosti. Tímto procesem tak můžeme zachovat účinnost bylinek až po dobu dvou let a využít je v pozdější době. Ať už přidáním do jídla, mastí, lektvarů, či jejich využití v macerátu. Tím se dostáváme k dalšímu způsobu využití a tím je extrahování požadovaných látek do tekuté podoby. Sem spadají odvary, již zmíněné maceráty a nálevy. Odvary se vyrábí obvykle z tvrdých částí bylin, jako jsou semena, kůra, dřevo či plody. Zde postačí kratší vaření, obvykle ne delší než tři, čtyři směny. Oproti tomu nálevy se připravují z měkkých částí (květy, listy, stonky, kořen) tak, že se prudce sparí a následně nechávají vylouhovat směnu, dvě. Oproti tomu macerát připravujeme louhováním ve studené vodě, mnohdy i půl dne a jako základ zde používáme bylinky sušené či různých kapradin, mechů a podobně. Jako poslední forma skladování bylinek (a zároveň i způsob podávání) je sirup. Tedy koncentrovaný roztok, obvykle vzniklý delším vařením, smíchaný se štedrou dávkou cukru. Vyniklý produkt je tak ne nepodobný medu. Některé bylinky se dají louhovat i ve slabším alkoholu, jako například ve víně (třeba šalvěj), či se přidávají do piva (bedrník). Silnější alkohol není doporučován, neboť mnoho bylinek pak ztrácí své účinky a tudíž je vhodné míchat bylinky se silným alkoholem až těsně před podáváním, kde alkohol slouží k otupění pacienta či podpoře krevního oběhu.

Samotný sběr se také řídí několika pravidly, abychom dosáhli co nejsilnějších účinků a zároveň zachovali sběrné místo pro budoucí použití. Tedy nesnažíme se vybrat vše co nám padne pod ruku, ale necháváme alespoň pár bylinek na místě, či kořeny, přezrálé plody nebo plodnice hub. Je vhodné sbírat bylinky v panenské přírodě kde nemohou být znehodnocené velkou koncentrací domácí zvěře (i když někteří říkají, že takoveto bylinky mají zase posílené jiné účinky) či lidí. Některé rostliny zase sbíráme jen v určitých podmínkách či během velmi omezené doby. Toliko k přípravě a zpracování.

Bedrník

- kořen na trávení, listy jsou mírně pálivé, kořeněné a chutnají jako okurka

Černý bez

- květy a mladé řapíky – teplota + chřipka.
- na bolest smíchat s lipovým květem a

diviznou.

- listy + kůra značně jedovaté
- pozor na předávkování

Blahovičník

-olej, dobrý na infekce

Medvědí česnek

- čistí krev (listy), vhodné z jara
- vhodný na žaludek a střevní problémy
- víno na plíce
- kuchtění

Devětsil

- kořen na horečku
- listy na sněť

Kokoška

- čerstvé rány, krvácení

Jmelí

- křeče, bobulky jedovaté (spolu se sádlem dobré na omrzliny)
- nejsilnější z dubu a topolu

Komonice

- nať na nespavost

Kustovnice

- plísně, léčení ran
- olej

Plavuň

- plavuňová mouka - skvělá na čerstvé rány
- omotat při křečích
- spařit na čaj

Terčovka

- kořen - horečka, hadí uštknutí

Zrádcův konec

Kutouš Králík, Otakáro Vesta

(kronikový záznam o výpravě z roku 1051)

“Lesá já se nebojím, les to je můj kamarád, les mě má rád!”, mírně podnapilý Klabzej Myšilov se sunul ke svému příbytku v pozdní noční hodině. Ten den pil přes svou obvyklou míru. Už se rozhodl. Zítra bude jeho velký den, po roce opět vstoupí do liscannorského remízku. Tak dlouhá doba

tam žijí podivní a nebezpeční tvorové.

Nurnští nelenili a vypravili se na jih, aby měli náskok, než se přijde na útek vězňů. Nechtěli se otevřeně střetnout se zdejší pořádkovou mocí, když to nebylo nezbytně nutné. Družina se brzo dostala do pralesa a byla se zkoumat, co se v něm skrývá. Skutečně byla nalezena pašerácká stezka, která k překvapení všech dovedla dobrodruhy na místo, kde byla rozsáhlá pralesní část vykáčena, a na získaných polích se pěstoval mehaj. Tajná pěstírna vzala ovšem tímto za své, neboť Nurnští se nezdráhali farmu vypálit. Na ochranu tu bylo sice několik najatých žoldáků, ale ti nepředstavovali pro dobrodruhy zvláštní překážku. Dělníci se pak vesměs rozutekli.

Povzbuzení úspěchem postupovali druzi dále do pralesa po tajné stezce.

V kůžích zabalený muž stál na zbořeně věži a rozhlížel se do dále. Kam oko dohlédlo se rozprostíral hustý prales. Vřulan a jeho lpuva by se měli každým dnem vrátit z dalšího lovu. Snad přivedou dost těch šupinatých ještěrů. Bylo potřeba je zkrotit. A krotit, to byla jeho práce. Krotit on uměl. Uměl zlomit vůli jakéhokoliv zvířete a donutit ho poslouchat. Naučil se to kdysi dávno v Dragolském hvozdu. Tam se stal druidem. Tam se naučil, jak ohýbat přírodu před svou vůlí, jak ji podrobit. Je to tak dávno, co byli tamní druidi vyhnáni těmi proklatými theurgy. Ale to mohlo být teď jedno. Teď byl tady, vládl tomuto kusu pralesa a jeho moc rostla. Vytvořit zde překladiště mehaje byl dobrý nápad. Prodával levně, a přesto se jeho pokladnice plnily. Bez kasulského cla šel veškerý zisk jemu. Až se podaří Kasul zcela odříznout, půjde veškerá úroda mehaje z těchto krajů přes něj, a on si bude určovat cenu. Obchod s ještěry rovněž kvetl. Skřeti se připravovali k útoku na nějaké elfi město. Jemu to bylo jedno, důležité bylo, že od něj kupovali zkrocené ještěry, které používali jako účinnou útočnou zbraň. A platili dobrým zlatem. Dávno se naučil nemít žádné predsudky. Zákazník je zákazník, i když je to třeba smrdutý skřet. Muž se hlasitě zasmál. Hromady jeho zlata se utěšeně rozrůstaly.

Králík s Myšilovem byli právě na průzkumu pralesa daleko před družinou, když se náhle z hustých křovin vyřítili dva ještěři. Ani druid Klabzej, obeznámený s většinou druhů světové fauny, netušil, o jaké tvory jde. Neměl ale čas na přemýšlení, neboť úmysly ještěrů byly jasně patrné. Myšilov zpražil prvního ještěra nenávisným úderem a pevněji sevřel svou hůl, zatímco Králík sáhl k pasu a vytáhl malý flakónek namodralé tekutiny, jehož

obsah jedním hltem vypil. Malému alchymistovi se naboulily svaly na rukou, a on s mečíkem skočil na hladového ještěra, zamýšlejícího vylepšit svůj jídelníček o tučného hobita. Králík ťal a meč rozsekl ještěrovy šupiny jako máslo. Obhlada jen marně chňapla ostrými tesáky, mrštný hobit uhnul a zasadil druhou, smrtící ránu. Klabzejovi se druhý netvor zatím zakousl do zápěstí, ale druid mu duchaplně vrazil hůl volnou rukou do oka. Ještěr zařval bolestí a chystal se znovu udeřit, ale to už přiskočil Kutouš a mečíkem mu rozpáral břicho.

“Měli bysme jednu tu potvoru donést našim. Ať viděj, co tady žije”, prohlásil Kutouš. “Ale rychle, než to přestane účinkovat”. S tím zastrčil mečík do pochvy a hodil si jednoho statného ještěra na rameno. Klabzej měl nějaké tušení o účincích alchymistických kouzelných lektvarů, proto se ani mnoho nedivil a vyrazil za Králíkem, mizejícím v křovinách.

Dobrodruzi nepřijali zprávu o výskytu ještěrů s žádnými zvláštními návaly hysterie. Takoví tvorové zkrátka na některých místech Starého světa žijí. Nelenili tedy a vydali se dále. Překvapivější bylo, když po dvou dnech prales náhle začal ustupovat a oni narazili na trosky města. Předměstí bylo již pralesem zcela pohlceno a i zbytek byl velmi hustě zarostlý, ale přesto bylo jasné, že se kdysi jednalo o nemalé sídlo. Přestože se druzi snažili plížit dávno nepoužívanými ulicemi co možná nejnenápadněji, jejich pozornost nezůstala nepozorována. Že tu nejsou vítáni, poznali druzi po zasnížení několika šípů, které jim přilétly na přívítanou. Následovala krvavá řez, kdy se Nurnští utkali s ostřílenou družinou lovců ještěrů a jejich zaměstnavatelem, temným druidem z Dragolského hvozdu. Zde to byla opravdu bitva na ostří nože. Družina tentokrát spoléhala především na hrubou sílu, válečníci včele s ostřílenými Lúinem a Nebučem, kterým zdatně sekundovali statný Zlochor a nebojácný Beryl, vytvořili pevnou bojovou linii, jejíž křídlo kryl Darlen Moorhed svým nabroušeným mečem. Dubovou holí se mocně oháněl i Klabzej Myšilov, pomáhající v místech, kde to bylo nejvíce potřeba, zatímco Kutouš Králík se kryl za ostatními a přesně mířenými střelami z kuše způsoboval nepřítelům těžké ztráty.

Hrdinové měli namále zvláště tehdy, když jeden z lovců vypustil z klecí několik ještěrů. Lité šelmy se vrhly na dobrodruhy jako povodeň. Velké tlamy plné ostrých zubů vytrhávaly kusy masa udatných dobrodruhů. Jen díky obětavosti Nebuče Kanimůry, který ostatním získal čas na přeskupení, družina i tento nápor odrazila. Žel,

jediné světlo poskytoval matný odlesk měsíce, bojoval každý sám za sebe. Když utichlo řinčení zbraní, bojové pokřiky a chroptění umírajících, přiložil kdosi na oheň. Ten ozářil hrůznou scénu. Lúin, od hlavy po paty pokrytý lepkavou krví, stál na obrovské hromadě mrtvých skřetích a vlčích těl a, supě namáhou, se opíral o meč. Beryl Sekera se svezl na zem, zády se opíraje o balvan. Měl několik nepěkných šramů a ve stehně zaražený rezavý meč. Klabzej Myšilov stál opřený o hůl, jednu ruku zle potřhanou vlčími tesáky. Kutouš Králík dřepěl na zemi mezi dvěma balvany, odkud mohl střílet po nepřátelích z improvizovaného krytu. Ošklivě krvácel z boku, kde mu kus masa vyrvaly z těla vlčí tesáky. Vedle něj ležel Zlochor, obklopený dobrým tuctem skřetích těl. Jeho tělo bylo posekáno k nepoznání, brnění na cáry. O kus dál ležel trpaslík Tufer s rozseknutou hlavou. Uprchlý homík se nedokázal zorientovat v bitevní vřavě a byl utlučen nepřáteli. Osud mu nedopřál uniknout z prokletého Trindindolu a poznat svobodný život v některé z normálních zemí. Vedle mrtvoly velkého černého vlka ležel Darlen Moorhed, krvácející z rány na hlavě a z ošklivého šlicu na zádech. Jeho chodecký meč, ležící vedle, byl rudý skřetí krví, které té noci nemálo prolil. Po ohledání zjistil Klabzej, že elf dýchá. Ze tmy se pak vynořil ještě Šírkéz, který na začátku boje seslal na válečníky rychlost, a pak se hyperprostoroval co nejdál z dosahu nepřátel.

“Několik jich uteklo”, oznámil elf. “Musíme zmizet, než přijdou další”, prohlásil vůdce. “Blázníš? Je noc a jsme ranění”, ozvaly se protesty. “No jo, pravda”, pokýval hlavou Lúin, “Odcházíme za svítání”. Pak si trpaslík odložil zbroj a ve světle ohně si začal látat utřené rány, nevšímaje si dalšího reptání ostatních.

A za svítání vyrazili. Družinová felčari jakž takž zafačovali nejvážnější poranění, a potom družina spěchala co to dalo pryč z těchto nebezpečných území. Bylo kolem poledního, když dobrodruzi vystoupali na kopec, odkud byl výhled daleko do kraje. V té chvíli se spatřili. V jejich stopách se ubírala další skupina skřetů. Na tu dálku se nedal určit přesný počet, ale bylo jisté, že je větší, než ta první. Zavládla panika a družiníci se dali do běhu. Celé dvě hodiny strávili Nurnští během, než jim došly i poslední zbytky sil. Chvilí odpočívali, ale jen co znovu popadli dech, vydali se znovu na strastiplný pochod. Skřety už nezahledli.

Večer narazili na osamoceného barbara. Jmenoval se Glut Gavrat a byl potulným válečníkem. Byl to divný patron, s nikým se mnoho nebavil a vůbec mluvil jen zřídka, nicméně byl přijat do

družiny jako náhrada za padlé. Navíc věděl, že pár dní odtud se nachází země Almemar, a tak Nurnští konečně zjistili, v které části Starého světa se vlastně nacházejí.

Za pár dní se Nurnská družina skutečně ocitla v zemi Almemarské a konečně se tak navrátila do civilizovaných krajín. Trvalo ovšem ještě celé dva měsíce, než druzi znovu dojeli do Kasulu podat zprávu králi. Carmad II. se sice trochu divil, kde byla družina celé tři měsíce, nicméně neměl důvod dobrodruhům nevěřit jejich neuvěřitelnou historku o tajemném přesunu přes půl světa. Jejich zprávy mu přeci jen pomohly, takže vyplatil slíbenou odměnu. Za další měsíc se před družiníky konečně objevil Liscannor.

Zde se starosta Myšilov ujal nepřijemné povinnosti oznámit Malině Březinkové, družce zesnulého Nebuče Kanimůry, smutnou novinu o jeho skonu. Dělal si také starosti s tím, zda má hobitku, bývalou otrokyni, vystěhovat z Nebučova domu, neboť nebyli řádně sezdáni a tudíž neměla na dědictví po něm nárok. Když však hobitka přišla otevřít, ukázalo se, že se tato situace vyřešila sama. Malina byla v pokročilém stádiu těhotenství a po několika měsících se jí narodil Bzučan Kanimůra, potomek udatného Nebuče...

Bolbuchu, starosto...

Bolbuchu, starosto...

Předem svého dopisu, abych předešel tomu, že se mou výzvou nebudeš vůbec zabývat, ve stručnosti se představím. Jmenuji se Jorchen Kierke a mohl bych být snad považován za náplavu. Ale za tu se již, rozhlédnu-li se kolem sebe, nepovažuji, to podotýkám. Do Liscannoru jsem přibyl v jarnu roku 1072 a stal jsem se členem Nurnské družiny, jejíž podstatná část tu žije. V družině zastávám místo zapisovatele, jak mnozí říkají. Můj názor je, že zastávám místo nepřilíží početné intelligence, to jest rozumové hybné síly. Po oslavách Novoroku, prvního dne roku 1073, jsem byl bývalým starostou Moskytem uveden do úřadu rybníkářského. Správu rybníka, veledůležitého vodního zdroje, mám na starosti dodnes. To si myslím o něčem svědčí. Osmnáctého sečna roku 1074 jsem se stal právoplatným občanem Liscannoru a dvanáctého ponovoroku roku 1075 mi bylo za zásluhy o blaho královského města ctihodným nurnským radním a

Hrdinové byli odzbrojeni a zejména jim byly zabaveny veškeré písemnosti, jejichž držení je prý v Trindindolu přísně zakázáno. “To by vysvětlovalo patologickou touhu Riena sbírat kdejaký knížky”, prskal Darlen Moorhed, když mu elfi vězňatelé zabavili jeho poznámky a marně se snažili ukrádejně rozluštit. Po zabavení věcí byli Numští uvrženi do žaláře. Jediné obvinění, které jim bylo sděleno, byl nedovolený pohyb po Trindindolu. Proti tomu se začal ohrazovat druid Myšilov, ale byl elfími pochopy nelítostně zbit.

V žaláři strávili Numští dalších pět dní, přičemž jediný styk s okolním světem zprostředkovával žalářník, který pravidelně nosil jídlo. Co je s jejich případem a zda budou elfové jejich situaci nějak řešit, se nedozvěděli a brzo začalo být jasné, že elfové patrně netuší, co si s jejich nepohodlnou přítomností počít, takže je nechají shnit ve vězení. Nepomohly ani pokusy o vyjednávání elfů Šírkéze či Darlena Moorheda, který byl z chování elfů natolik rozčilen, že se jen stěží udržel, aby neřekl elfimu vězňatel, co si o něm myslí. Přesto vyjednávání nikam nevedlo. Tak strávila Nurnská družina několik dní v zatuchlé kobce bez možnosti s kýmkoli promluvit. Zvenku jen občas doléhaly k uším družiníků sborové zpěvy elfích písní, zřejmě z nějakých veřejných shromáždění.

Naděje svítla pátého dne, kdy se před vězeňskou kobkou nečekaně objevil Rien Gwardit. Nechápal, kde se ostatní v jeho rodném městě vzali, ale družiníci neměli v úmyslu něco vysvětlovat a požadovali okamžité propuštění. Rien sice v Gwendarronu tvrdil, že je synem jednoho z mocných soudců, na místě se ovšem ukázalo, že není schopen zajistit spravedlivý proces. Propuštění dobrodruhů považoval za zhola nemožné. Nabídl ale družině, že pokud mu složí dvacet tisíc ve zlatě, zajistí druhům útěk a převedení přes hranice Trindindolu po některé z převaděčských stezek, kterými je kraj proslulý.

“Zaříd to, jak chceš”, zařval nakonec rozezlený Darlen. “Já už v týhle posraný zemi nechci zůstat ani směnu”. Rien na svého nejlepšího přítele zůstal nevěřícně koukat. Nevěřil, že o jeho krásné zemi může takto někdo mluvit, navíc také elf. Ostatní se ovšem přidali ke zlobným výkřikům, a tak mág sklopil hlavu a odešel. Od té doby se traduje jeho zatrpklost vůči Darlenu Moorhedovi.

Zda by Rien dokázal zařadit kontakt na nějakou převaděčskou organizaci, se už Numští nedozvěděli. Naskytla se totiž jiná příležitost k úniku v podobě několika elfích spoluvězňů. Byli zatčeni za pokus o opuštění Trindindolu, při němž byli ovšem

dopadeni. Přesto se nevzdávali a chtěli se z vězení a země za každou cenu dostat. Díky tomu, že měli velmi rozsáhlé znalosti o Trindindolu a okolí, a dokonce věděli o napojení žaláře na městskou kanalizaci, podělili se o ně s Nurnskými. Pro po svobodě bažící družiníky nebyl problém dostat se ven z kobky a proniknout do kanálů.

Průchod páchnoucími kanály zabral družiníkům téměř celou noc. Špína byla skutečně strašná a bylo vidět, že kanály jsou dávno neudržované. Pravděpodobně se jednalo o starou trpasličí kanalizaci, kterou elfové nadále neudržovali. Není nic divného, že v zemi ovládané takzvané vznešenými elfy se nikdo nechtěl starat o údržbu kanálů. Přesto kanály nebyly zcela životaprosté. Většinu fauny tu tvořili velcí hadi a nějakí zmutovaní netvoři, jak družiníci usoudili, patrně pozůstatky elfích pokusů s magií, které mají tito tak v oblíbě.

Nad ránem se družiníci dostali z kanálů a zamířili k horám, vědouce, že lesy jsou plné druidů a hraničníků, kteří bez milosti popraví každého, kdo by jimi chtěl projít. Útěk družiníků nezůstal zjevně nezapomenut a byl na ně zjevně vyhlášen hon, jelikož ještě než dosáhli úpatí hor, přihnál se oddíl elfí jízdy a přímo z trysku družiníky napadl. Družina, vidouc blízký konec, se sešikovala do bojového postavení. Vpředu stál Lúin, po jehož boku stanuli válečníci Beryl Sekera a Zlochor, velmi bojovně naladěný chodec Darlen Moorhed a po pomstě za své potupné zbití prahnoucí druid Klabzej Myšilov. Za první linií stál připravený ostrostřelec Kutouš Králík, s šípy potřenými některým ze svých vyhlášených utrechů, a Šírkéz, opakující si ještě narychlo bojová kouzla.

Elfové se blížili se skloněnými kopími, chtějce směst uprchlíky a zadupat je do země pod kopyty svých koní. To se ale přepočítali. Lúin se vrhl kupředu a podřal nohy prvnímu koni. Řídicí kůň se skácel do prachu a zavalil pod sebou velitele pronásledovatelů. Beryl se napráhl a širokým obloukem zarazil sekeru do hrudi druhého koně. Ten se vzejal a shodil svého jezdce, až tvrdě dopadl na záda. Tam ho dostihla druhá rána trpaslíkovy sekery. Vysoký Zlochor se nemusel namáhat zasahováním koní, jeho kyj smetl elfího jezdce ze sedla jako hadrovou panenku. Myšilov se chvíli soustředil a pak zasáhl jednoho z jezdců psychickým úderem takové síly, že se otřesený elf nedokázal udržet v sedle a svalil se do prachu, načež se druid vrhl s holí na druhého. I meč Darlena Moorheda se činil, nejprve odrazil úder kopím, načež elegantním úderem jelci zrazil hlavu.

Prvotní úderná síla jezdeckého útoku tak byla zastavena a družiníci se vrhli do boje mezi zmatené jezdce a vzpínající se koně. Lúin, kterému pro jeho vzrůst nečinilo potíže prosmýknout se pod koňskými břichy a překvapit tak nepřátele, řádl mezi jezdci jako černá ruka. Zmatek zvyšovaly svištěcí šípy z Králíkovy kuše a žhnoucí blesky seslané Šírkézem. Druzi, rozrušení několikadenním nespravedlivým žalářem, neměli s elfy slitování. Brzo byl jezdecký oddíl naprosto zmasakrován. Po boji družiníci felčari zběžně ovázali zranění, ale dobrodruzi se nezdržovali. Ač vyčerpání nočním prolézáním špinavých kanálů, stejně jako pochodem přes pláně a bojem, všichni dobře věděli, že je nutné se odtud co nejdříve ztratit, než hraničníci dorazí ve větším množství.

Po poledni už družina stoupala do hor, jejichž strmé svahy se tyčily k modré obloze. Postup se stal značně namáhavým, ale druzi vytrvale pochodovali dál. Alespoň bylo jasné, že případní pronásledovatelé je již nemohou stíhat koňmo a ve skalnatém terénu se mohou snáze ztratit. K večeru se již zcela vyčerpání dobrodruzi utábořili na příhodném místě pod skalním převisem. Až na hlídky dobrodruzi spali jako zařezaní.

Spánek družiníky alespoň částečně osvěžil, přestože za časného rána se ozývalo z tábora brblání. Nebylo však hlasité, přáním všech bylo z této prokleté země zmizet. Překážkou však byly nesmírně vysoké Stínové hory. Kousek před ostatními šli družiníci stopaři Darlen Moorhed a Klabzej Myšilov, aby zkoumali terén. Zakrátko narazili na množství skřetích stop. Bylo jisté, že tyto hory se skřety jen hemží. Objevily se sice hlasy, že se skřety bude snažší vyjednávání, než s namyšlenými elfy, ale přesto si družiníci byli vědomi nebezpečí a postupovali opatrně. Před polednem se druzi dostali na dohled jakéhosi opevnění. Průzkumník Šírkéz zjistil, že se jedná o důl s příslušenstvím, obehnaný palisádou, s malou elfí posádkou, převážně však obývaný trpasličími dělníky. Jelikož se nablízku začali rojit skřeti, přiblížili se Numští k dolu a poslali Šírkéze, jakožto elfa, vyjednávat. Přistoupili pak na dohodu, že poskytnou pomoc obležené posádce dolu proti očekávanému útoku skřetů.

Numští vstoupili do pevnosti, kde se částečně občerstvili, a od trpaslíků získali dokonce nějaké čerstvé jídlo. Trpaslíci se narozdíl od elfů chovali k dobrodruhům přátelsky. Jednalo se o horníky, kteří tu kutali rudu pro své elfí pány. Práce byla namáhavá a špatně placená, ale aspoň zde trpaslíci měli jistou nezávislost a v rámci možnosti

neelfí rasy na trindindolském území i relativně slušné živobytí. Elfové je potřebovali, neboť sami nevykonávali žádné namáhavé práce. Pryč ale nemohli, neboť pokus o opuštění Trindindolu se trestal smrtí.

Dobrodruzi s trpaslíky ještě chvíli rozmlouvali, ale vše přerušilo táhlé vřeštění válečných rohů. Na dohled opevnění se začali rojit skřeti a hotovit se k útoku. Enkláva byla obklíčena. Mezi trpaslíky se objevili jejich elfí nadřizení, někteří s důtkami, a křikem je hnali na palisádu. Trpaslíci byli jen chabě vyzbrojeni krumpáči, dřevorubeckými sekerami a kovářskými kladivky, a jako zbroj používali maximálně kožené zástěry z tvrzené kůže. Přesto vytvořili první linii, elfové zatím zůstali v bezpečí jako záloha. Družiníci zaujali místo mezi trpaslíky na hradbách. Kutouš Králík si připravil kuši a Darlen s Klabzejem luky, aby oslabili útočníky střelbou, než se přiblíží. Válečníci pak překontrolovali ostří svých zbraní a jali se vyckávat.

Chvilí se nedělo nic a zneprátené strany se jen navzájem nevraživě pozorovaly. Pak znovu zavřeštěly rohy a skřetí linie se vrhla kupředu. Někteří skřeti se zastavili na dostřel a zasypali palisádu šípy z krátkých luků. Jejich přesnost však nebyla nejlepší a jejich nekvalitní zbraně také neměly dostatečnou razanci, takže nezpůsobily vážnější šrámy. Kutouš si zapřel kuši o hradbu, krátce zamířil a vystřelil. Vzápětí se skácel skřetí lučištník s šípem v lebce. “Tahle se to dělá, prďolové!”, zajásal hobit a připravil se k další ráně. Rovněž Darlen a Klabzej začali ostřelovat skřety šípy a připojilo se i několik z elfích vojáků s luky. Bylo jich však málo na to, aby střelba měla nějaký vliv na masu skřetů, valící se k opevnění.

To už dorazila hlavní úderná síla a přistavila hrubě stlučené žebře k hradbám. První hlavu, která se objevila nad palisádou v místě, bráněném Nurnskou družinou, sřal Lúinův meč. Přesto se skřetů na ztec vrhlo příliš, takže brzo měli všichni co dělat a ochoz byl zakrátko kluzký krví. I trpaslíci se činili. Statní horníci se s lehkostí oháněli těžkými krumpáči a sráželi neduživé skřety do bahna pod hradbou. Skřeti byli sice malí, měli špatné zbroje i zbraně, ale díky početní převaze dokázali proniknout na hradby a občas zasadit smrtící úder. Zpoza bitevní linie elfové štekali na trpaslíky rozkazy a burcovali je k většímu úsilí.

Pak zaduněla rána. To se skřetům podařilo přitáhnout k bráně masivní beranidlo a jali se do ní tlouct. Brzo bylo jasné, že dřevěná brána dlouho neodolá, proto Lúin neváhal a seběhl z